

ΤΑ ΟΚΟΡ

7

Ηρωική Ξημερωσία

Ο ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Ἡρωϊκὴ Ἐπεθλασὶς

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ
ΚΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ παιδιά, ὁ Ταγκὸρ καὶ ἡ Ζανγκάρ, βρίσκονται τώρα φυλακισμένα στὸ μεγάλο κλουβὶ τῶν λιονταριῶν κι' ἀπ' ἔξω ὁ Ναντίρ - Χό, ὁ ληστής, καὶ οἱ τέσσερις συμμορίτες του μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ ἄγρια πρόσωπά τους περιμένουν νὰ καιμαρώσουν τὸ τραγικὸ θέαμα (*). Τὸ κορίτσι ἔχει χάσει κιόλας τὶς αἰσθήσεις του καὶ βρίσκεται λιποθυμισμένο στὸ πάτωμα. Ἀνάμεσα στὴ Ζανγκάρ καὶ στὸ ἄγρίμι στέκει ὀρθό, ἀσάλευτο σὰν ἓνας βράχος ἀπὸ γρανίτη, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ

στήθος καὶ περιμένει. Τὸ ξέρει καλὰ πὼς ἡ ζωὴ τους, ἡ δική του ζωὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κοριτσιοῦ, κρέμονται τούτη τὴν ὥρα ἀπὸ μιὰ κλωστή. Ἐνα θαῦμα μονάχα μπορεῖ νὰ τοὺς σώσει.

Τὸ λιοντάρι δείχνει τὰ δόντια του καὶ ἀφήνει ἓναν φοβερὸ βρυχηθμό, ποὺ κάνει κι' ἐκείνους ἀκόμα ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ, ν' ἀνατριχιάσουν. Εἶναι ἔτοιμο νὰ ὀρμήσει ἀπάνω στὸ παιδί νὰ τὸ τσακίσει μὲ τὰ πόδια του νὰ τοῦ ξεσκίσει τὸ στήθος μὲ τὰ νύχια, νὰ τὸ κατασπαράξει.

Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει.

— Τώρα θὰ περάσης ὠραία, παληόπαιδο!, τοῦ φωνάζει ὁ Ναντίρ - Χό, ποὺ ἔχει πλησιάσει στὰ κάγκελα γιὰ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Στὸ κλουβὶ τῶν λεόντων».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

νά παρακολουθήση καλύτερα τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τῶν δυὸ παιδιῶν. Ὑπάρχει ἀκόμα καιρὸς νά σώσης τὴ ζωὴ σου! Μπορῶ νά σᾶς βγάλω καὶ τούτη τὴν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὸ κλουβί, ἂν μοῦ πῆς σὲ ποιο μέρος τῆς ζούγκλας ἔχει κριμμένους τοὺς θησαυροὺς του ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτᾶ.

— Δὲν ἔχω νά σοῦ πῶ τίποτα!, ἀποκρίνεται ὁ Ταγκόρ. Νά ξέρης μονάχα πῶς δὲ θὰ ζήσης πολὺ, Ναντίρ - Χό. Κάποιος ἔχει φυλάξει ἓνα κομμάτι σκοινὶ γιὰ νά σὲ κρεμάσουν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ γίνε-ται χλωμὸς καὶ ἀφρίζει ἀπὸ τὴ λύσσά του. Κάποια γρηᾷ μάγισσα πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, διαβιάζοντας τὸ μέλλον του στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ του, τοῦ προφήτεψε πῶς τὸν περιμένει ὁ θάνατος στὴν κρεμάλα. Ἀπὸ τότε, κάθε ποῦ ἀκούει παρόμοιες κουβέντες τρέμει καὶ γίνεται δειλὸς σὰν ἓνα μωρὸ ποῦ πρόκειται νά τὸ δείρουν. Ἔτσι καὶ τώρα αὐτὲς οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ Ταγκόρ εἶναι μιὰ μαχαιριᾷ ἴσια στὴν καρδιά του.

— Πᾶμε νά πιούμε κάτι στὸ σπίτι!, λέει ἓνας συμμορίτης του. Τὸ λιοντάρι δὲ χρειάζεται παρέα νά κάνῃ τὴ δουλειά του. Σὲ λίγο γυρίζου με ὅταν θᾶχῃ πιά τελειώσῃ. Δὲ μπορῶ ν' ἀκούω τίς ἀνοησίες αὐτοῦ τοῦ βρωμόπαιδου.

Ὁ Ταγκόρ βλέπει τὸν Ναντίρ - Χό καὶ τὴν παρέα του ποῦ ἀπομακρύνονται καὶ νοιώθει μιὰ παράξενη χαρά. Γιὰ

ἓνα ὅμως μονάχα λεπτό. Γιατὶ καὶ ποῦ ἔφυγαν τοῦτοι οἱ κακούργοι δὲν καλυτέρευε φυσικὰ ἢ θέσι του. Τὸ λιοντάρι στέκει πάντα μπροστά του ἔτοιμο νά μουντάρῃ νά τὸν ξεσκίση μὲ τὰ δόντια του.

Καὶ νάτο ξαφνικὰ ποῦ ἀρχίζει νά ζυγώνῃ πρὸς τὸ μέρος του μὲ καρφωμένα τὰ μάτια ἀπάνω του. Ἐνα παγωμένο ρίγος διατρέχει τὸ κορμί του. Ἐφτασε ἡ τελευταία του στιγμή. Ὅμως πρέπει νά συμβαίνει κάτι παράξενο! Τοῦτο ἐδῶ τὸ ἀγρίμι δὲν δείχνει πιά τὰ δόντια του. Ἀφήνει μονάχα μερικοὺς χαμηλόφωνους βρυχηθμοὺς κι' ἔρχεται καὶ κυλιέται στὰ πόδια του. Μιὰ λέξι ἔρχεται ἀπότομα στὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ:

— Ἀσικάγκα!, ξεφωνίζει μὲ συγκίνησι καὶ ἀγκαλιάζει τὸ ἀγρίμι. Ἀσικάγκα!

Τὸ βλέμμα του γεμίζει ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη εὐτυχία. Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μπῆκε πάλι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στοὺς κακούργους γιὰ νά σώσῃ τὰ δυὸ παιδιά. Ὁ Ἀσικάγκα εἶναι τὸ λιοντάρι τῆς ζούγκλας, ὁ στενὸς φίλος καὶ προστάτης τοῦ Ταγκόρ, ποῦ μαζί του ἔζησε σχεδὸν ὀλάκερα ἕξη χρόνια. Τὸ ἔξυπνο ζῶο πρῶτο ἀναγνώρισε τὸ παιδί καὶ τώρα ποῦ ἀκούει νά τὸ φωνάζουν μὲ τ' ὄνομά του κάνει χαρὲς σὰν ἓνα πιστὸ σκυλί, ποῦ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ξαναβρίσκει τὸν παληό του ἀφέντη.

— Ἀσικάγκα! Ἀγαπημένε μου Ἀσικάγκα!, λέει ὁ Ταγκόρ καὶ τὰ μάτια του εἶ-

ναι δακρυσμένα γιατί ξαναβρίσκει στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής του τον δυνατό και ακατάβλητο φίλο του. Είναι απίστευτο κι' όμως είσαι κοντά μου, 'Ασικάγκα!

Και τὸ Ἑλληνόπουλο πού ξέρει τὴ γλῶσσα τῶν ἀγριμιῶν, ἀφοῦ μεγάλωσε μαζί τους (*), ἀρχίζει βιαστικὰ νὰ βγάζη παράξενους λαρυγγισμούς μιλῶντας κοντὰ στ' αὐτὶ τοῦ λιονταριοῦ. Ὁ βασιληᾶς τῆς ζούγκλας ἀκούει καὶ τινάζει κάθε τόσο ἀγριεμένα τὴ φωνητικὴ οὐρά του καὶ βγάζει θυμωμένους γρυλισμούς. Ἀκούει καὶ καταλαβαίνει. Ὁ μικρὸς φίλος του μαζί με τὸ κορίτσι εἶναι αἰχμάλωτοι, ὅπως κι' αὐτὸς εἶναι αἰχμάλωτος, μέσα στὸ σιδερένιο τοῦτο κλουβί. Εἶναι τρεῖς μέρες τώρα πού, καθὼς βιάδιζε ἀνύποπτος στὴ ζούγκλα, ἔπεσε σ' ἓνα λάκκο πού εἶχαν σκάψει ἐπίτηδες οἱ ἄνθρωποι καὶ τυλίχτηκε σὲ σιδερένια δίχτυα καὶ δὲ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ. Μὰ τώρα, πού εἶναι τὸ ἄσπρο παιδί πάλι κοντὰ του, ξέρει ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν καὶ ὅλα θὰ πάνε καλά.

Ὁ Ταγκὸρ κάτι τοῦ λέει ἀκόμα καὶ ἀπομακρύνεται καὶ πηγαίνει πρὸς τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ κλουβιοῦ. Εἶναι ἀπ' ἔξω μανταλωμένη. Μὰ τώρα, πού τὸ παιδί μπορεῖ νὰ κινηθῇ χωρὶς τὸν φόβο τοῦ ἀγριμιοῦ καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει

κανεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τοῦ Ναντὶρ - Χό, ὅλα μποροῦν νὰ γίνουν. Περνάει τὸ χέρι του ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα καί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δύσκολη προσπάθεια, ἀνασηκώνει τὸ μοχλὸ πού κρατᾶει μιὰ βαρεῖα σιδερένια μπάρα. Μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κίνησι ἢ πόρτα ἀνοίγει, τρίζοντας ἀπάνω στὶς στρόφιγγές της. Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Πέρα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Τέγκ, διακόσια μέτρα ἀπ' τὸν μαντρότοιχο, εἶναι ἡ ζούγκλα...

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τὴ Ζανγκὰρ καὶ τὴ φορτώνεται στοὺς ὤμους του. Βγαίνει ἀπ' τὸ κλουβὶ κυττάζοντας γύρω του μὲ χτυποκάρδι. Κανεῖς. Προχωρεῖ καὶ πίσω τὸν ἀκολουθεῖ σὰν φύλακας ἄγγελος ὁ Ἀσικάγκα... Καθὼς σκαρφαλώνει ὅμως στὸν τοῖχο αἰσθάνεται νὰ παγώνῃ τὸ αἷμα του. Κάποιος Τέγκ, ἀπ' τὴ φρουρὰ τοῦ Ναντὶρ - Χό, τὸν βλέπει καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος του. Τρέχει κρατῶντας τὸ ὄπλο του ἑτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ.

— Ἄλτ!, φωνάζει ἄγρια. Γύρισε πίσω, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ γεμίσω σφαίρες τὸ κορμί!

Τὸ παιδί μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητο κρεμασμένο στὸν τοῖχο καὶ δὲν ξέρει τί πρέπει νὰ κάνῃ. Ξαφνικὰ ὅμως ἓνας φοβερὸς βρυχηθμὸς γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ ὁ Ἀσικάγκα, τὸ λιοντάρι, πού βλέπει νὰ ἐνοχλοῦν τὸ φίλο του, ὀρμάει σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω

(*) Διάβασε τὸ τεύχος: «Ὁ Μικρὸς Ἑλευθερωτής».

στον Τέγκ. Τὰ φοβερά νύχια του τοῦ κομματιάζουν τὸ στήθος καὶ ὁ συμμορίτης, βγάζοντας ἓνα βογγητὸ σωριάζεται στὸ χῶμα.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή ὁ Ταγκὸρ μὲ τὸ κορίτσι πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ἓνα λεπτὸ ἀργότερα, τρέχοντας, τοὺς φτάνει καὶ τὸ λιοντάρι. Τὸ θαῦμα ποὺ περίμενε τὸ Ἑλληνόπουλο ἔγινε. Ἔχουν σωθῆ.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΛΕΜ

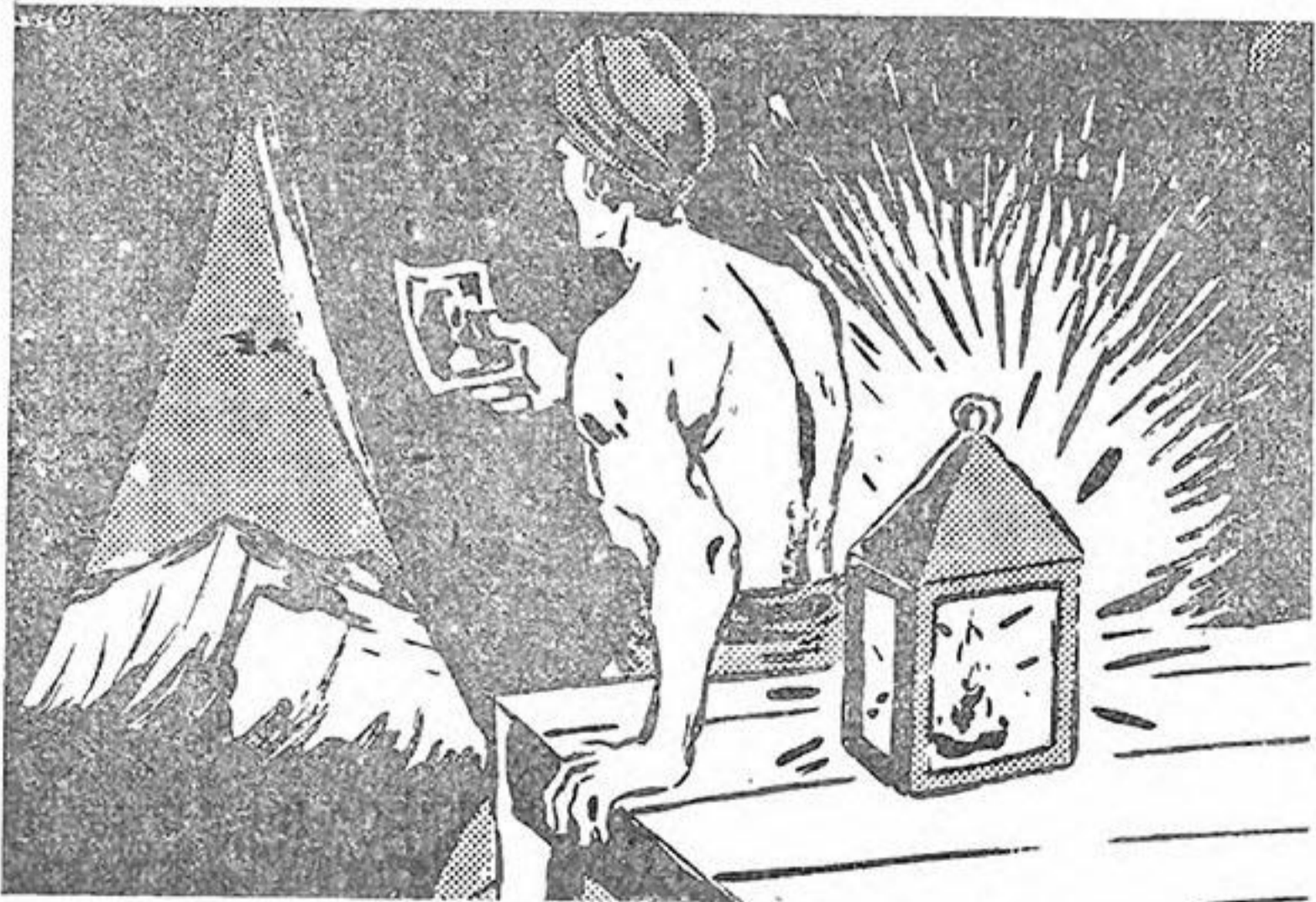
ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ δυὸ μέρες, τὰ παιδιὰ ξαναγυρίζουν στὸ Δελχί. Ἀποχαιρέτησαν τὸ φίλο τους τὸ λιοντάρι, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γλυστρήσουν ἀπ' τὰ χέρια τῶν

Τέγκ, καὶ ξαναγυρίζουν κοντὰ στὸν μαχαραγιὰ Νιρούκτα. Ὁ γίγαντας Μαλαιμπάρ, ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας τους ἦταν μελαγχολικὸς καὶ ἀμίλητος, ξέσπασε σέ... ζητωκραυγές.

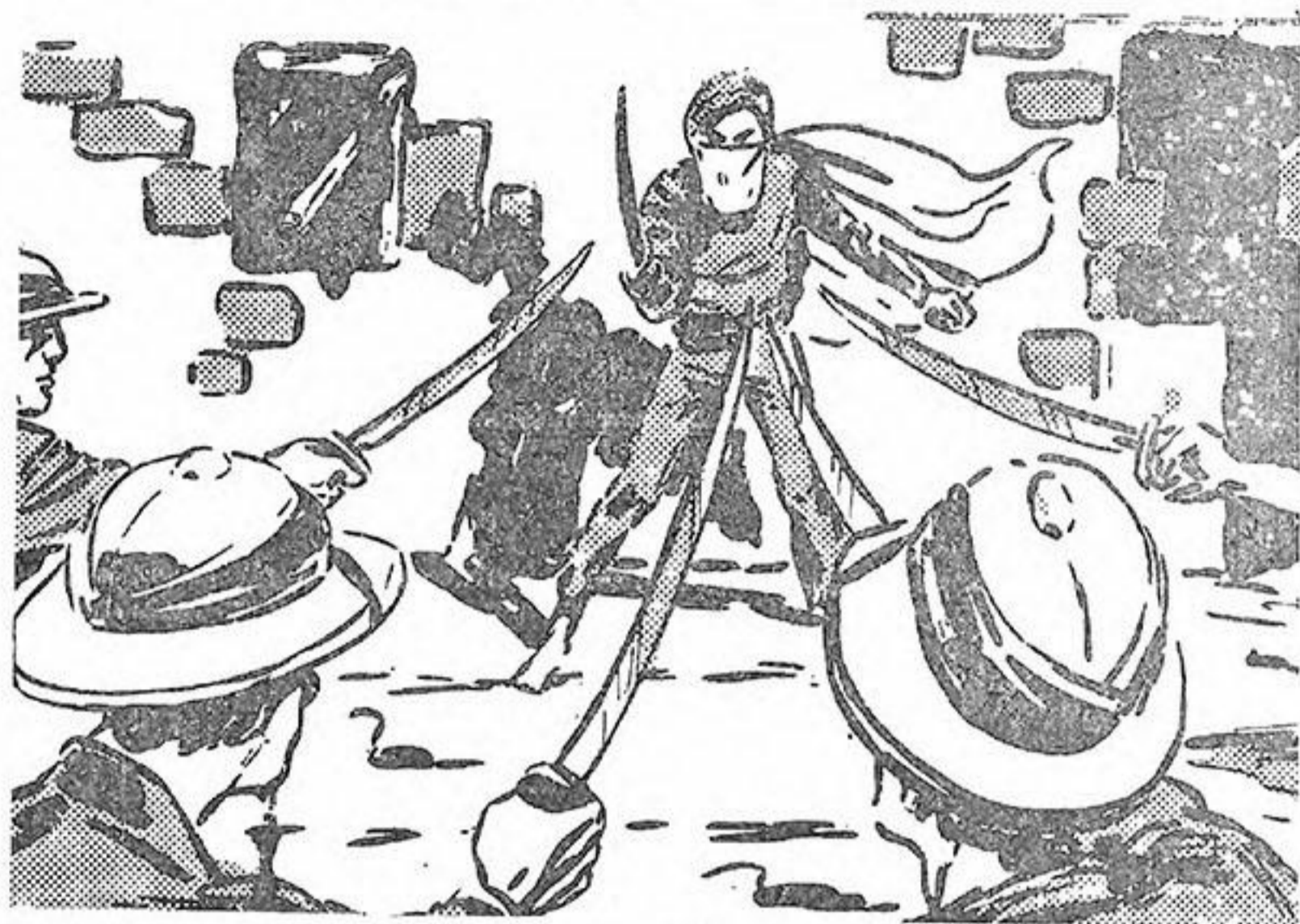
Τὰ παιδιὰ διηγοῦνται μὲ λίγα λόγια τὶς περιπέτειές τους στὸν Ἱερὸ Γάγγη καὶ ἐξηγοῦν πῶς κατάφεραν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν Ναντῖρ - Χὸ χάρις στὸ Ἀσικάγκα, ποὺ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὸν ἔστειλε στὸ κλουβί τῶν λιονταριῶν.

— Ἐσὺ τί ἔγινες; ρωτᾷ ὁ Ταγκὸρ τὸν γίγαντα. Εἶχα φοβηθῆ πῶς θὰ σὲ κατάπιε κανένας κροκόδειλος (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Στὸ Κλουβί τῶν λεόντων».

Ὁ Ταγκὸρ ὅσο κυτπάζει τὴ φωτογραφία μὲ τὰ δυὸ πρόσωπα νοιώθη μιὰ παράξενη συγκίνησι καὶ δακρῦζουν τὰ μάτια του.

‘Ο θρυλικός Γκάλεμ, ο μυστηριώδης άνθρωπος με τὸ σκεπασμένο πρόσωπο αποφασίζει νὰ πεθάνῃ καὶ διασταυρώνει τὸ ξίφος του με τοὺς Ἀγγλους πού τὸν ἔχουν κυκλώσει...

ταν σὲ εἶδα νὰ κάνης μακροβούτι καὶ νὰ πηγαίνης κατ’ εὐθείαν ἀπάνω τους μού κόπηκε τὸ αἷμα!

‘Ο Μαλαμπάρ ἀνασηκώνει τοὺς πελώριους ὤμους του.

— Τοὺς κατάφερα μιὰ χαρά!, λέει. Ἦταν ἓνα κοπάδι ἀπὸ καμμιά πενηνταριά ἀλλὰ τοὺς ἔκανα τοῦ... ἀλατιοῦ!

— Δηλαδή; ρωτάει τὸ κορίτσι μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Δηλαδή τοὺς καθάρισα! Ἔπεσα μέσα στὸ σωρὸ καὶ ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει! Πιάνω τὸν πρῶτο τοῦ ἀνοίγω τὶς μασέλες καὶ τοῦ παίρνω τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ὑ-

στερα τὸν ἀρπάζω ἀπ’ τὴν οὐρὰ καὶ τὸν στριφογυρίζω σὰ ρόπαλο γύρω μου. ‘Ο δεύτερος πού πῆγε νὰ μὲ ζυγώσῃ τρώει μιὰ καὶ τὸ κεφάλι του γίνεται... στιφάδο! Ἀφήνω τὸν πρῶτο καὶ πιάνω τὸν τρίτο. Ἦτανε ἓνας κροκοδείλαρος ὡς εἴκοσι μέτρα.

— Κόντηνέ τον, Μαλαμπάρ!, τοῦ λέει χαμογελώντας τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἔ! Καλὰ μπορεῖ νὰ ἦτανε δεκαπέντε μέτρα!

— Κόντηνέ τον ἀκόμα!, ἐπιμένει ὁ Ταγκόρ.

‘Ο γίγαντας ξεφυσάει.

— Ἔ! Ὠραία! Ἴσως νὰ ἦτανε δέκα μέτρα! Δὲν εἶχα κανένα μέτρο στὴν τσέπη

μου, νὰ τὸν μετρήσω! Τὸν πιάνω λοιπὸν καὶ τὸν διπλώνω στὰ δύο κι' ἀκούστηκε ἓνα «κράκ», καθὼς ἔσπασε ἡ σπονδυλική του στήλη. Τὸν ἀφήνω αὐτὸν καὶ ἀρπάζω μαζί τὸν τέταρτο καὶ τὸν πέμπτο.

— Σταμάτα. Μαλαμπάρ! τοῦ λέει τὸ παιδί. Σταμάτα γιατί ἔτσι πού πᾶς δὲ θὰ μείνη ζωντανὸς κανένας κροκοδειλος στὸ Γάγγη. Ὑστερα. Ὑστερα ἀπ' τοὺς... πενήντα κροκόδειλους πού σκότωσες νὰ μᾶς πῆς τί ἔγινε...

— Ἔ! Ὑστερα κολυμπώντας βγήκα στὴν ὄχθη καὶ σᾶς περίμενα. Εἶδα πού δὲ φανήκατε καὶ εἶπα πὼς θὰ ἐρχόσαστε ἐδῶ. Ἦρθα λοιπὸν καὶ σᾶς περίμενα νὰ πάμε παρὰ στὸν Γκάλεμ πού μᾶς θέλει... Εἶναι στὸ δάσος τῶν μπαμποῦ καὶ ἐτοιμάζει ἓνα καινούργιο γλέντι στοὺς Ἑγγλέζους. Μετὰ ἀπ' τὸ Μπενάρες, τὸ πᾶνηγύρι θὰ γίνη στὸ Δελχί. Θὰ περάσουμε πολὺ ὥραϊα!

— Ἐν τάξει, Μαλαμπάρ! λέει τὸ παιδί πού νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ βρεθῆ πάλι κοντὰ στὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐλευθέρων Ἰνδῶν μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο. Πότε φεύγουμε;

— Ὅποτε μοῦ πῆς!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας.

— Μ' ἀρέσει νὰ ταξιδεύω μὲ τὸ φεγγαρόφωτο!, λέει ὁ Ταγκόρ. Τί θᾶλεγες γι' ἀπόψε;

— Τί; Δὲν θὰ ξεκουρα-

στής; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Μαλαμπάρ.

— Εἶμαι ξεκούραστος!, λέει τὸ παιδί. Ὁ Γκάλεμ πού μᾶς ζήτησε κοντὰ του θᾶχη τοὺς λόγους του. Δὲν πρέπει νὰ χασομερνᾶμε, Μαλαμπάρ.

— Ἐν τάξει, Ταγκόρ! Ἔρχομαι μαζί σου.

Τὰ ἄλογά τους εἶναι κιόλας ἔτοιμα. Ἀποχαιρετοῦν τὸν Νιρούκτα καὶ τὴν Ζανγκάρ.

— Γιατί δὲ με παίρνεις μαζί σου Ταγκόρ; παραπονιέται τὸ κορίτσι.

Τὸ παιδί τῆς χαμογελάει γλυκά.

— Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα κοντὰ σου, Ζανγκάρ!, τῆς λέει. Μὴ φοβάσαι.

Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα μὲ τὰ μαύρα μάτια ἔχει ἄσχημα προαισθήματα καί, καθὼς βλέπει τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες ν' ἀπομακρύνονται καὶ νὰ καλπάζουν μέσα στὴ νύχτα, νοιώθει ἓνα χέρι νὰ τῆς σφίγγη τὴν καρδιά.

Ο ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΟΔΟΤΗΣ

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος τυλιγμένος σὲ μιὰ ἄσπρη ρόμπα, μὲ τὸ σαρίκι του κατεβασμένο ὡς τὰ φρύδια, χτυπάει στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἀγγλου λοχαγοῦ Μάξγουελ. Κυττάζει γύρω του σὰν νὰ φοβάται μήπως τὸν παρακολουθοῦν καὶ εἶναι φανερὸ πὼς δὲν θέλει νὰ δοῦνε τὸ πρόσωπό του. Ἐχει νυχτώσει πρὶν ἀπὸ κάμποση ὥρα καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Δελχί ἔχουν λιγο-

στούς διαβάτες. Ἀνήσυχες φήμες κυκλοφοροῦν παντοῦ τὶς τελευταῖες μέρες, πού λένε πὼς οἱ ἐπαναστάτες ὕστερα ἀπὸ τὸ Μπενάρεις θὰ δοκιμάσουν πάλι τὴν τύχη τοὺς στὸ Δελχί, ξεσηκώνοντας τὸ λαὸ ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Οἱ φήμες αὐτὲς ἔχουν γεμίσει ἀγωνία τοὺς κατοίκους τῆς Ἰνδικῆς πρωτεύουσας καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ δὲν ξέρουν τί μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, προτιμοῦν νὰ κλειωνται νωρὶς στὰ σπίτια τοὺς διπλομανταλώνοντας πόρτες καὶ παράθυρα. Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν ἀγριέψει πολὺ γιατί δὲν εἶναι μόνο τὸ Μπενάρεις. Οἱ ἐξεγέρσεις παίρνουν ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ὅλο καὶ περισσότερη ἔκτασι. Παντοῦ, σὲ μικρὲς καὶ μεγάλες πολιτεῖες, οἱ Ἐλεύθεροὶ Ἰνδοὶ πατριῶτες χτυποῦν τοὺς Βρεταννοὺς στρατιῶτες, ζητώντας ν' ἀποτινάξουν τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπόψε οἱ ὁρόμοι τοῦ Δελχί εἶναι σχεδὸν ἔρημοι καὶ μονάχα τὰ βαρεῖα βήματα τῶν στρατιωτικῶν περιπόλων ἀκούγονται μέσα στὴ νύχτα. Ἡ πόλις φαίνεται ἤσυχη καὶ κοιμισμένη, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ τί ἀκριβῶς γίνεται πίσω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες καὶ τοὺς σκοτεινοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν. Μπορεῖ ὅλα τούτα πού φαίνονται ἤσυχα νὰ φέρουν ἕνα φοβερὸ σίφουνα ξαφνικὰ καὶ νὰ μεταβληθοῦν σ' ἕνα ἀσυγκράτητο ἠφάιστειο.

Τοῦτο τὸ μήνυμα τοῦ ἠφαιστείου ἔρχεται νὰ φέρη ἀπό-

ψε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἄσπρη ρόμπα πού χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ Μάξγουελ. Εἶναι ὁ Νιότα ὁ κατάσκοπος, ἕνας Ἰνδὸς πουλημένος στοὺς Ἀγγλους, πού ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' τὴν πατρίδα του τὸ χρυσάφι.

— Ἄν εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, λέει ὁ Μάξγουελ στὸν λοχία του καθὼς ἀκούει νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα, θὰ τῆς πῆς πὼς δὲν γύρισα ἀκόμα ἀπ' τὸ Μπενάρεις. Πές της ὅτι πολεμάω σὰν λιόνταρι αὐτοὺς τοὺς ληστὲς καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ μὲ κάνουνε γιὰ τὸν ἡρωισμό μου στρατηγὸ! Κατάλαβες τί σοῦ εἶπα, λοχία; Δὲν θέλω νὰ μὲ δῆ σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ!

Καὶ ὁ λοχίας, πού βάζει καφτὲς κομπρέσσεσες στὴν πρισμένη μύτη καὶ τὰ μελανιασμένα μάγουλα τοῦ Μάξγουελ, γελάει κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του. Αὐτὸς καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ξέρει πόσον ἡρωϊσμὸ ἐπέδειξε ὁ λοχαγὸς του καὶ σὲ τί χάλια τὸν κατάντησαν οἱ γροθιὲς τοῦ θρυλικοῦ Ταγκόρ, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ ἀκόμα στοὺς ἀνωτέρους του. Ἀφήνει λοιπὸν τὴν κομπρέσσα καὶ τὴν κατοῦρά του μὲ τὸ νερὸ νὰ βράζουν στὸ καμινέτο καὶ πηγαίνει ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Ἀναγνωρίζει τὸν Νιότα καὶ καταλαβαίνει πὼς κάτι σοβαρὸ πρέπει νὰ συμβαίη γιὰ νὰ κἀνη αὐτὴ τὴν ὥρα ἐπίσκεψι ὁ κατάσκοπος.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλή-

σω στον λοχαγό Μάξγουελ άμέσως!, λέει ο Ίνδός.

Ο λοχίας τον οδηγεί στο δωμάτιο του Άγγλου αξιωματικού, που είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και αναπαύεται... στις δάφνες του.

— Τί τρέχει, Νιότα; ρωτάει καθώς τον βλέπει.

— Έχω πολλά και ενδιαφέροντα νέα, λοχαγέ, λέει ο Ίνδός.

Μά, καθώς προσέχει το στραπατσαρισμένο άπ' τις γροθιές του ήρωϊκού Έλληνόπουλου μούτρο του Μάξγουελ, ξαφνιάζεται.

— Μά έσείς είσθε τραυματισμένος σοβαρά!, του λέει.

— Ναί! άπαντάει νευρικά εκείνος. Κυνηγώντας να πιάσω τον άρχηγό των άνταρτών στο Μπενάρες, έπεσα από το

άλογο και χτύπησα. Άλλά στο τέλος τ'ά κατάφερα. Τον έπιασα και σε δυο τρεις μέρες πάει στο στρατοδικείο. Ποιά είναι τ'ά νέα που μου φέρνεις;

— Ο Γκάλεμ, λέει ο κατάσκοπος, έχει συνάντησι άπόψε μέσα στο Δελχί...

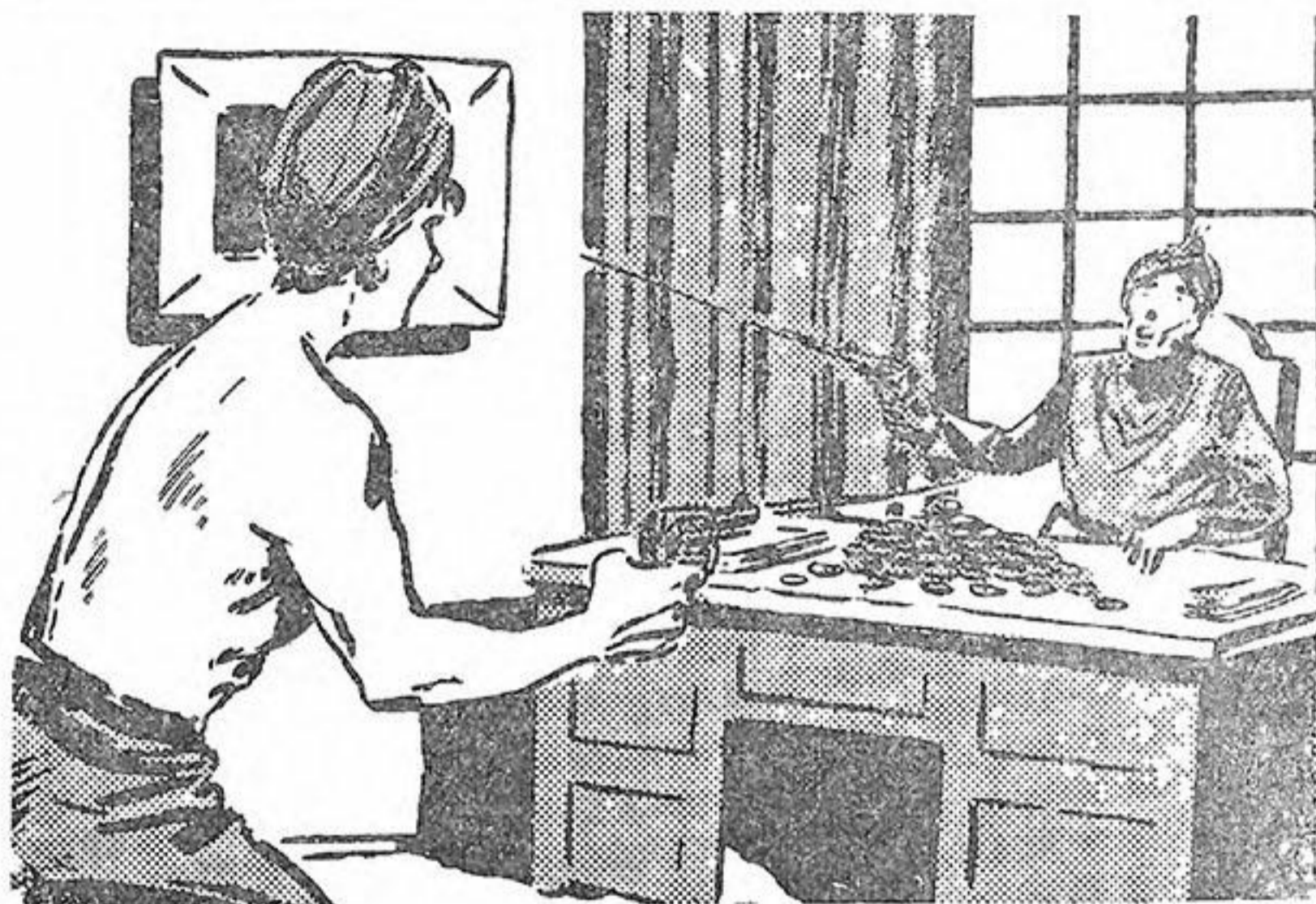
Ο Μάξγουελ ανασκίρτάει σαν να τον δάγκωσε φίδι:

— Ο Γκάλεμ; Ο Γκάλεμ στο Δελχί; Δεν είναι δυνατόν!

— Και όμως οί πληροφορίες μου είναι θετικές. Άπόψε θ'ά συναντηθ'ή με τους τοπικούς άρχηγούς στην ταβέρνα ο «Πράσινος άετός». Άπό εκεί πρόκειται να δοθ'ή, άφού πάρουν όριστικές άποφάσεις, το σύνθημα για την έξέγερσι. Έχουν έτοιμα όλα τ'ά σχέδια και θ'ά αίματοκυλήσουν την

Ο Άραπάκος που δεν είναι άλλος από τον Ταγκόρ στέλνει τον Μάξγουελ πάλι για... κομπρέσσες!

— Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἀτιμία πὺ ἐκανες προδοτὴ! λέει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ πυροβολεῖ.

πόλι. Ἀλλὰ μποροῦμε ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ ματαιώσουμε μὲ μιὰ κεραυνοβόλα ἐνέργεια.

— Αὐτὸ πὺ μοῦ λὲς εἶνα σοβαρό!, λέει ὁ Μάξγουελ καὶ ξύνει τὴ μύτη του.

Ἀλλὰ καθὼς τὴν ἀγγίζει βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ὦχ! παναγία μου!, κάνει. Μωρὲ τί γροθιὲς ἔχει αὐτὸς ὁ βρωμοέλληνας;

— Τί εἶπατε, λοχαγέ; ρωτᾶει παραξενεμένος ὁ Νιότα πὺ ἀκούει ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ.

— Τίποτα δὲν εἶπα!, λέει ὁ Ἄγγλος. Εἶπα μονάχα πὺς πρέπει νὰ πιάσω ἀπόψε αὐτὸ τὸν ληστὴ τὸν Γκάλεμ. Ἄν δὲν τὸν πιάσω νὰ μὴ μὲ κάνουν... στρατηγό! Ἄ! Ἀπό-

ψε τελειώνουν τ' ἀστεῖα! Λοχία! Βάλε μου ἀκόμα μιὰ κομπρέσσα στὴ μύτη καὶ ἐτοίμασέ μου ὕστερα τὴ στολὴ καὶ τὰ ὄπλα μου. Αὐτὴ ἡ νύχτα θὰ μείνῃ ἱστορικὴ γιὰ τὴν Ἄγγλία! Ὁ «Πράσινος ἀστὸς» θὰ μὲ κἀνῃ ἐνδοξο! Ὁ Γκαλέμ! Ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο θὰ πέσῃ στὸ δόκανο!

Ὑστερα γυρίζει στὸν κατᾶσκοπο:

— Τί ὥρα θὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις στὸν «Πράσινο ἀστὸς»; ρωτᾶει.

— Στὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!

Ὁ Μάξγουελ κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

— Λοχία, βάλε μου ακόμα μια κομπρέσσα στη μύτη. Έχουμε μπροστά μας τρείς ώρες καιρό όσο να γίνω... ένδοξος!

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΤΑΝ φτάνουν στο δάσος με τα μπαμπού ο Ταγκόρ και ο Μαλαμπάρ, ο Γκάλεμ δεν είναι εκεί. Έχει φύγει.

— Ο αρχηγός ξεκίνησε για το Δελχί καβάλλα στ' αλλογό του πριν λίγη ώρα, τους λέει ένας από τους αξιωματικούς που τον αντικαθιστούν.

Ο γίγαντας κυττάζει το ρολόϊ του. Είναι μεσάνυχτα.

— Τέτοια ώρα στο Δελχί, κάνει με άπορία.

— Μόνος έφυγε; ρωτάει το παιδί.

— Όχι. Πήρε μαζί του και δυο απ' τους υπασπιστές του. Μας είπε πως θα γυρίση πριν απ' τα ξημερώματα. Δεν μας εξήγησε όμως που ακριβώς πάει και ποιους πρόκειται να συναντήσει.

— Πρέπει να τον περιμένουμε!, λέει ο Ταγκόρ. Θα πρόκειται σίγουρα για κάτι το σοβαρό. Για να ξεκινήση τέτοια ώρα για το Δελχί... Ίσως αν φτάναμε λίγο νωρίτερα...

— Θέλετε να περιμένετε μέσα στη σκηνή του; ρωτάει ο αξιωματικός. Έξω στο ύπαιθρο δεν σας συμβουλεύω να μείνετε. Η ύγρασία στη ζούγκλα είναι απόψε φοβερή.

Δεν έχουν αντίρρηση. Ο αξιωματικός τους οδηγεί στη σκηνή του Γκάλεμ και ανά-

βει ένα μικρό λαδοφάναρο για να έχουν φως. Η σκηνή του αρχηγού δεν διαφέρει καθόλου από τις σκηνές των άλλων πολεμιστών. Είναι μόνο λίγο μεγαλύτερη και, εκτός από το σκληρό κρεβάτι έκστρατειας, περιλαμβάνει κι' ένα τραπέζι που χρησιμοποιεί για γραφείο ο Γκάλεμ.

— Κι' είχα μια όρεξι απόψε! γκρινιάζει ο Μαλαμπάρ όταν μένουν μόνοι. Κρίμα νάρθουμε τόσο άργα.

— Πάλι πεινάς; ρωτάει χαμογελώντας το Έλληνόπουλο.

— Η όρεξι μου δεν είναι απόψε για φαί!, αποκρίνεται ο γίγαντας. Είχα όρεξι για ξύλο! Κάτι μου λέει πως εκεί που πάει ο Γκάλεμ θα γίνουν φασαρίες. Και με τρώνε τα χέρια μου. Έχω πέντε μέρες πάνω - κάτω, να δώσω γροθιά και αρχίζω να αίσθάνομαι... πονοκέφαλο!

— Κάνε υπομονή, Μαλαμπάρ!, λέει το παιδί. Θάρθῃ ἡ ώρα που θα βάλῃς και πάλι σε κίνησι τις γροθιές του.

Ο Μαλαμπάρ ξαπλώνει στο κρεβάτι έτσι ντυμένος καθώς είναι και δεν αποκρίνεται. Φαίνεται πολύ μελαγχολικός και ύστερα από λίγο ἡ σκηνή αρχίζει να τρέμη από το ροχαλητό του! Ροχαλίζει και ο Ταγκόρ έχει την αίσθησι πως εκεί στο κρεβάτι έχει σχηματιστή ένας καταράχτης από παληοσιδερικά που γκρεμίζονται από ψηλά. Και να θέλη τώρα να κοιμηθῃ είναι αδύνατο. Προτιμάει λοιπόν να περιμένη άγρυπνος τὴν ἐπι-

στροφή του Γκάλεμ. Κάθησε στο τραπέζι που χρησιμεύει για γραφείο και ξεφυλλίζει μερικά βιβλία που βρίσκονται εκεί. Ρίχνει βιαστικές ματιές και τὰ ξαναφήνει πάλι στη θέση τους. Δὲ βρίσκει τίποτα ἐνδιαφέρον. Τώρα ξεφυλλίζει ἓνα ἄλμπουμ. Εἶναι ἓνα παλιὸ χρυσόδετο βιβλίο με λογιῆς - λογιῆς φωτογραφίες. Αὐτὸ ναί! Μάλιστα, ἔχει ἐνδιαφέρον. Εἶναι παλιές και καινούργιες φωτογραφίες ἀπὸ διάφορες πόλεις τῶν Ἰνδιῶν και τῆς Εὐρώπης. Ξαφνικά, τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ καρφώνεται με μιὰν παράξενη ἐπιμονὴ σὲ μιὰ φωτογραφία. Δυὸ ἀκροβάτες με τὰ φαντελάνια μαγιό τους ἔχουν φωτογραφηθῆ ἔδῳ. Ἕνας ἄντρας και μιὰ γυναίκα. Κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο και χασμογελοῦν. Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Μιὰ δυνατὴ ταραχὴ τὸν κυριεύει. Βγάζει τὴ φωτογραφία ἀπὸ τὸ ἄλμπουμ και ζυγώνει πιὸ πολὺ κοντὰ στὸ λαδοφάναρα. Θέλει περισσότερο φῶς, νὰ διακρίνη ὅσο γίνεται πιὸ καθαρὰ αὐτὰ τὰ δυὸ πρόσωπα, νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲ γελιέται και πὼς δὲν ὄνειρεύεται.

— Θεέ μου, ψελλίζει, Θεέ μου! Μὰ ...πὼς εἶναι δυνατό; Ὁχι. Δὲν ὄνειρεύεται. Τοῦτα τὰ δύο πρόσωπα τῆς φωτογραφίας εἶναι οἱ πιὸ ἀγαπητοὶ ἄνθρωποι που ὑπῆρχαν κάποτε γι' αὐτὸν στὴ γῆ...

— Ἡ μητέρα μου κι' ὁ πατέρας μου!, λέει και τὰ μάτια του δακρῦζουν. Οἱ ἀγαπη-

μένοι μου γονεῖς που βρῆκαν τόσο τραγικὸ θάνατο στὸ τσίρκο πρὶν δέκα χρόνια! Μὰ πὼς εἶναι δυνατό; Μιὰ φωτογραφία τους στὰ χέρια τοῦ Γκάλεμ;

Εἶναι πραγματικὰ φωτογραφημένοι σὲ τοῦτο τὸ κάρτ-ποστὰλ ὁ Παναγιώτης Σάρτας και ἡ Μαρία Σάρτα, οἱ δυὸ διάσημοι Ἕλληνες ἀκροβάτες που δούλευαν στὸ τσίρκο Πιεραντόνι. Οἱ γονεῖς τοῦ Ταγκόρ, που τὸ πραγματικὸ του ὄνομα εἶναι, ὅπως θυμάται ὁ ἀναγνώστης, Δημήτρης Σάρτας. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα και τῆς μητέρας του, ὁ μικρὸς Δημήτρης εἶχε πολλὲς φωτογραφίες τους. Ὅταν ὅμως τὰ τροχίσπιτα τοῦ τσίρκου περνοῦσαν ταξιδεύοντας ἀπὸ τὴν μιὰ πόλι στὴν ἄλλη, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ συντομεύουν τὸ δρόμο τους, κι' ἐκεῖνος γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι κι' ἔμεινε μόνος ἀνάμεσα στὸν ἄγριο αὐτὸ τόπο με συντροφιά τὸν Ἀσικάγκα τὸ λιοντάρι και τὰ ἄλλα θηρία, ἔχασε τὶς ἀποσκευές του και μαζί μ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες τῆς μητέρας και τοῦ πατέρα του που τὶς φύλαγε σὰν κάτι ἱερὸ και πολύτιμο. (*)

Μὰ νὰ που τώρα τόσο ἀπρόοπτα ξαναβρίσκει μιὰ φωτογραφία τους! Ὁ Γκάλεμ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος - μυστήριο με τὸ σκεπασμένο πρόσωπο, πρέπει νὰ ἦταν

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Μικρὸς Ἀπελευθερωτής».

γνωστός στους γονείς του! Για να έχη φωτογραφίες τους θα πή πώς είχε φιλίες μαζί τους. Καλά τὸ εἶχε καταλάβει ὅταν τὸν πρωτοεἶδε καὶ πρωτοάκουσε τὴ φωνή του. Κάπου τὴν εἶχε ξανακούσει αὐτὴ τὴ φωνή. Δὲν γελάστηκε. Δὲ μποροῦσε νὰ εἶχε γελαστή! Ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Γκάλεμ δὲν τὸ ἀρνήθηκε.

Μὰ δὲν εἶναι λοιπὸν παράξενο; Γιατὶ ἀφοῦ εἶχαν γνωριστῆ καὶ ἄλλοτε — ὁ Ταγκὸρ φυσικὰ θὰ ἦταν τότε πολὺ μικρὸς — ἐξακολουθεῖ νὰ κρύβη κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ πρόσωπό του καὶ δὲν φανερώνεται νὰ τοῦ πῆ ποιὸς εἶναι; Τοῦτο τὸ αἴνιγμα ποὺ τὸν βασάνιζε ἀπὸ καιρὸ, τὸν βασανίζει ἀπόψε, ὕστερα ἀπὸ τὴ φωτογραφία ποὺ βρῆκε, περισσότερο. Τοῦ γίνεται ἕνας φοβερὸς βραχνᾶς. Ἡ παιδικὴ φαντασία του φουντώνει καὶ βάζει στὸ νοῦ του τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα.

Ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ Γκάλεμ; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ γνωστός του ἄντρας, ποὺ θέλει ὡστόσο νὰ μένη ἄγνωστος; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἔδειξε στοργὴ καὶ ἀγάπη. Αὐτὸ φυσικὰ εἶναι μιὰ ἀπόδειξις ὅτι εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τοὺς γονεῖς του. Κι' αὐτὸς ὁ μαλαματένιος σταυρός, ποὺ τοῦ χάρισε τὶς προάλλες καὶ ποὺ κρέμεται τώρα στὸ στήθος του γιὰ νὰ τὸν προστατεύη ἀπὸ τοὺς κινδύνους; Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις; Καὶ γιατί λοιπὸν τοῦ εἶπε πρὶν ἀπὸ

μέρες ἐκεῖνα τὰ παράξενα λόγια ὅταν ἦταν νὰ φύγη γιὰ τὸ Μπενάρες; Τοῦ εἶπε: «Μπορεῖ νὰ χαρῆς ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ λυπηθῆς ὅταν βγάλω τοῦτο τὸ μαντήλι ποὺ κρύβει τὸ πρόσωπό μου!» Καὶ τὰ λόγια του ἀκόμα τοῦτα εἶναι ἕνα αἴνιγμα ἀνεξήγητο...

Ἄλλα τοῦτα σκέπτεται, καθὼς κυττάζει τὴ φωτογραφία, καὶ τὰ μάτια του εἶναι δακρυσμένα. Ὑστερα ὁ νοῦς του γυρίζει στὰ παλιὰ χρόνια ὅταν ἦταν πολὺ μικρὸς.

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς γονεῖς μου!, ἀναστενάζει. Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ κοντά μου τὴ μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου ὅπως τόσα ἄλλα παιδιὰ;

Φέρνει μὲ σεβασμὸ τὴ φωτογραφία στὰ χεῖλη του. Φιλάει τὸ πρόσωπο τῶν δυὸ ἀνθρώπων ποὺ τὸν ἔφεραν στὴ ζωὴ καὶ ποὺ μιὰ τραγικὴ μοῖρα θέλησε νὰ τοὺς χάσῃ τόσο πρόωρα!

— Εἶστε τουλάχιστον εὐχарιστημένοι ἀπὸ μένα; ρωτᾶει κυττάζοντας τὴ φωτογραφία. Ἄπὸ ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ποὺ βρίσκεστε μπορεῖτε νὰ βλέπετε πιὸ καθαρὰ τὰ πράγματα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Δὲν ἔχω κάνει τίποτα ποὺ νὰ σᾶς στενοχωρέσῃ. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Τὸ παιδὶ νοιώθει τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του νὰ τὸν ἀγκαλιάζουν μὲ στοργή. Τὰ πρόσωπά τους τοῦ χαμογελοῦνε. Ναὶ σίγουρα εἶναι εὐχарιστημένοι ἀπ' αὐτόν.

Ο ΓΚΑΛΕΜ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο ΜΩΣ ὅλες τούτες οἱ σκέψεις σταματοῦν ἀπότομα. Ἐξω ἀπὸ τῆ σκηνῆ ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ κάποιου ἀλόγου καὶ στ' αὐτιά του φτάνουν δυνατὲς καὶ βιαστικὲς κουβέντες. Ἀφήνει τὴ φωτογραφία στὸ ἄλμπουμ καὶ βγαίνει ἔξω. Λογαριάζει πῶς ἔχει ξαναγυρίσει ὁ Γκάλεμ ἀπ' τὸ Δελχί. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία τώρα νὰ μιλήσῃ μαζί του νὰ μάθῃ πῶς καὶ ποῦ γνώρισε τοὺς γονεῖς του. Ὅμως δὲν εἶναι ὁ Γκάλεμ. Ἐχει γυρίσει ὁ ἓνας μονάχα ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὲς του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμὸ καὶ ἰδρωμένο καὶ τὰ ροῦχα σκισμένα καὶ γεμάτα σκόνη. Τὸ μανίκι του εἶναι βουτηγμένο στὸ αἷμα. Μιλᾷ βιαστικὰ καὶ μὲ κοντὴ ἀνάσα.

— Ὁ ἀρχηγὸς ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἑγγλέζων!, λέει. Μᾶς κυκλώσανε ξαφνικὰ στὴν ταβέρνα τοῦ «Πράσινου ἀετοῦ», ὅπου γινόταν ἡ σύσκεψη κι' ἀκολούθησε ἄγριο μακελλεῖό! Ἦταν σίγουρα προδοσία. Τὸ μάτι μου πῆρε ἀνάμεσα στοὺς Ἑγγλέζους τὸν Νιότα τὸν κατάσκοπο. Μέχρι χτὲς ἀκόμα μᾶς ἔκανε τὸ φίλο. Σήμερα μᾶς πρόδωσε.

Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει νὰ λιγάνε τὰ γόνατά του.

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Γκάλεμ; ρωτᾷ καὶ ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ ψύχραιμα μέσα στὴ γενικὴ ταραχὴ ποὺ ἐπικρατεῖ.

Ὁ ὑπασπιστὴς, κρατῶντας τὸ πληγωμένο του χέρι, γυρί-

ζει καὶ βλέπει τὸ παιδί ποὺ ρωτᾷ. Τὸ πρόσωπό του ἀστράφτει καθὼς τὸν βλέπει. Τὰ μάτια του ξαστερώνουν.

— Θάρχόμουνα στοῦ μαχαραγιά νὰ σὲ βρῶ, Ταγκὸρ!, τοῦ λέει. Ἐχω μιὰ παραγγελία γιὰ σένα ἀπὸ τὸν ἀρχηγό.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τώρα; ξαναρωτᾷ τὸ παιδί.

— Ὁ Γκάλεμ μεταφέρθηκε στὸ διοικητήριό τοῦ Δελχί, λέει ὁ ὑπασπιστὴς. Μὰ δὲ θὰ μείνῃ γιὰ πολὺ ἐκεῖ. Θὰ τὸν μεταφέρουν στὴν Καλκούτα μὲ τὸ σιδηρόδρομο κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὸν πάνε στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ θὰ τὸν δικάσουνε. Ἀκουσα τοὺς Ἑγγλέζους νὰ κουβεντιάζουν τὰ καθέκαστα. Ἦθελα νὰ μείνω κοντά του, μὰ μὲ διέταξε νὰ φύγω νερθῶ ἐδῶ νὰ φέρω τὸ μήνυμα. Ἐπειτα μοῦ εἶπε νὰ σ' ἀνταμώσω.

— Ποιὰ εἶναι ἡ παραγγελία ποῦ μοῦ φέρνεις; ρωτᾷ ὁ Ταγκὸρ.

— Ἐνα γράμμα. Τὸ εἶχε μαζί του ὁ Γκάλεμ καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ στὸ φέρω. Τὸ εἶχε γράψῃ ἀπὸ μέρες, καθὼς μοῦ εἶπε, καὶ ἀπόψε ἀκόμα σὲ περίμενε νὰ σοῦ τὸ δώσῃ. Μὰ δὲν τὸν πρόφτασες. Εἶχαμε φύγει. Ὅταν μᾶς κυκλώσανε οἱ Ἑγγλέζοι καὶ ἄρχισε τὸ μακελλεῖό, μοῦ εἶπε: «Πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ φύγε! Θέλω νὰ ἀνταμώσῃς τὸν Ταγκὸρ καὶ νὰ τὸ δώσῃς στὰ χέρια του!» Οἱ σφαίρες εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν ἀπὸ παντοῦ. Τὰ Ἑγγλέζικα τὰνκς εἶχανε πιάσει τοὺς δρόμους καὶ ρί-

χνανε απ' όλες τις μεριές έναντιον του «Πράσινου αετού». Είχαμε πέσει σε δόκανο σαν τα ποντίκια. «Δέν θέλω να φύγω, αρχηγέ!» του λέω. «Θέλω να μείνω μαζί σου να πολεμήσω!» «Κάνε αυτό που σε διατάσσω!» μου είπε. «Κι αυτό που θα κάνης είναι μια υπηρεσία στον αγώνα μας!» Αναγκάστηκα να υπακούσω. Πήρα το γράμμα και, γλυστρώντας στο σκοτάδι ανάμεσα στα τάνκς και τας περιπόλους, κατάφερα να φτάσω εδώ. Στο μεταξύ μια σφαίρα με χτύπησε στο χέρι. Άλλα δεν είναι τίποτα... Πάρε το γράμμα.

Το Έλληνόπουλο παίρνει το γράμμα και τρέχει στη σκηνή του Γκάλεμ όπου υπάρχει φως. Στέκει κοντά στο λαδοφάναρο κι' ετοιμάζεται να σκίση το φάκελλο. Μά ξαφνικά σταματάει. 'Ο φάκελλος γράφει κάτι απ' έξω που τον συγκρατή. «Προς τον αγαπητόν μου Ταγκόρ. 'Επιστολή έντελώς προσωπική». Και παρακάτω με κεφαλαία γράμματα «ΠΡΟΣΟΧΗ Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝ ΔΕΝ ΕΞΑΚΡΙΒΩΘΗ ΠΡΩΤΑ ΘΕΤΙΚΑ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΝΕΚΡΟΣ...» Το παιδί στέκει για μια στιγμή αναποφάσιστο. Μια φοβερή νευρικότητα το έχει κυριέψει. Τοῦτο πάλι είναι κάτι που δεν το περιμένει! 'Ο Γκάλεμ του στέλνει ένα γράμμα μ' έναν άνθρωπο που είναι υποχρεωμένος ν' αντιμετωπίση χίλιες φορές το θάνατο καθώς θα περνάη ανά-

μεσα από τις άγγλικές γραμμές και τοῦτο το γράμμα δεν πρέπει, λέει, να τ' ανοίξη πρίν... 'Η περιέργεια τον πνίγει! Θα το ανοίξη! Είναι βέβαιος ότι εκεί μέσα κρύβεται ή λύσι του αίνιγματος που τον βασανίζει τόσο καιρό. Πρέπει να μάθη. 'Εφτασε ή ώρα επί τέλους να λυθή το μυστήριο! Είναι έτοιμος να σκίση το φάκελλο. Τα δάχτυλά του πιάνουν το χαρτί. 'Ομως όχι! Δεν θα το κάνη αυτό! Δεν είναι τίμιο. 'Ο Γκάλεμ είναι ζωντανός. Δεν έχει πεθάνει. Θα ήταν ντροπή να υπερισχύση ή περιέργεια και να παραβή την έντολή ενός ανθρώπου, που όσο είναι ζωντανός θέλει να κρατήση το μυστικό του...

— Θα περιμένω!, λέει. Μα κάρι να μην πάθη τίποτα κακό. Θα του επιστρέψω ανέγγιχτο το φάκελλο. Θα κάνω υπομονή. Μια μέρα θα μου εξηγήση ο ίδιος μιλώντας μου το αίνιγμα της ζωής του...

Ρίχνει το γράμμα στην τσέπη του πανταλονιού του και σκουντάει τον Μαλαμπάρ που ροχαλίζει μακαρίως.

— Άντε ξύπνα, Μαλαμπάρ!, του φωνάζει. 'Εχουμε δουλειά...

— Αφησέ με να τον δείρω λίγο ακόμα!, μουγγρίζει ο γίγαντας.

— Ποιόν δέρνεις πάλι; ρωτάει χαμογελώντας το παιδί.

'Ο Μαλαμπάρ ανασηκώνεται και τρίζει τα μάτια του.

— Μ' έκοψες στην καλύτερη στιγμή!, παραπονιέται. 'Εδερνα τον Μάξγουελ. Την

ώρα ακριβώς που πήγαινα να του δαγκώσω τ' αυτί...

— Δεν υπάρχει καιρός γι' άστειά, Μαλαμπάρ!, λέει ο Ταγκόρ σοβαρά. 'Ο Γκάλεμ βρίσκεται στα χέρια τών 'Εγγλέζων.

— 'Ο Γκάλεμ; ρωτάει με μισή φωνή ο γίγαντας και χλωμιάζει απότομα.

— Ναί. 'Ο Γκάλεμ... "Ελα μαζί μου, Μαλαμπάρ, να δούμε τι πρέπει να κάνουμε. Γιατί βέβαια δεν πρέπει να τον αφήσουμε στα χέρια τους... Βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση.

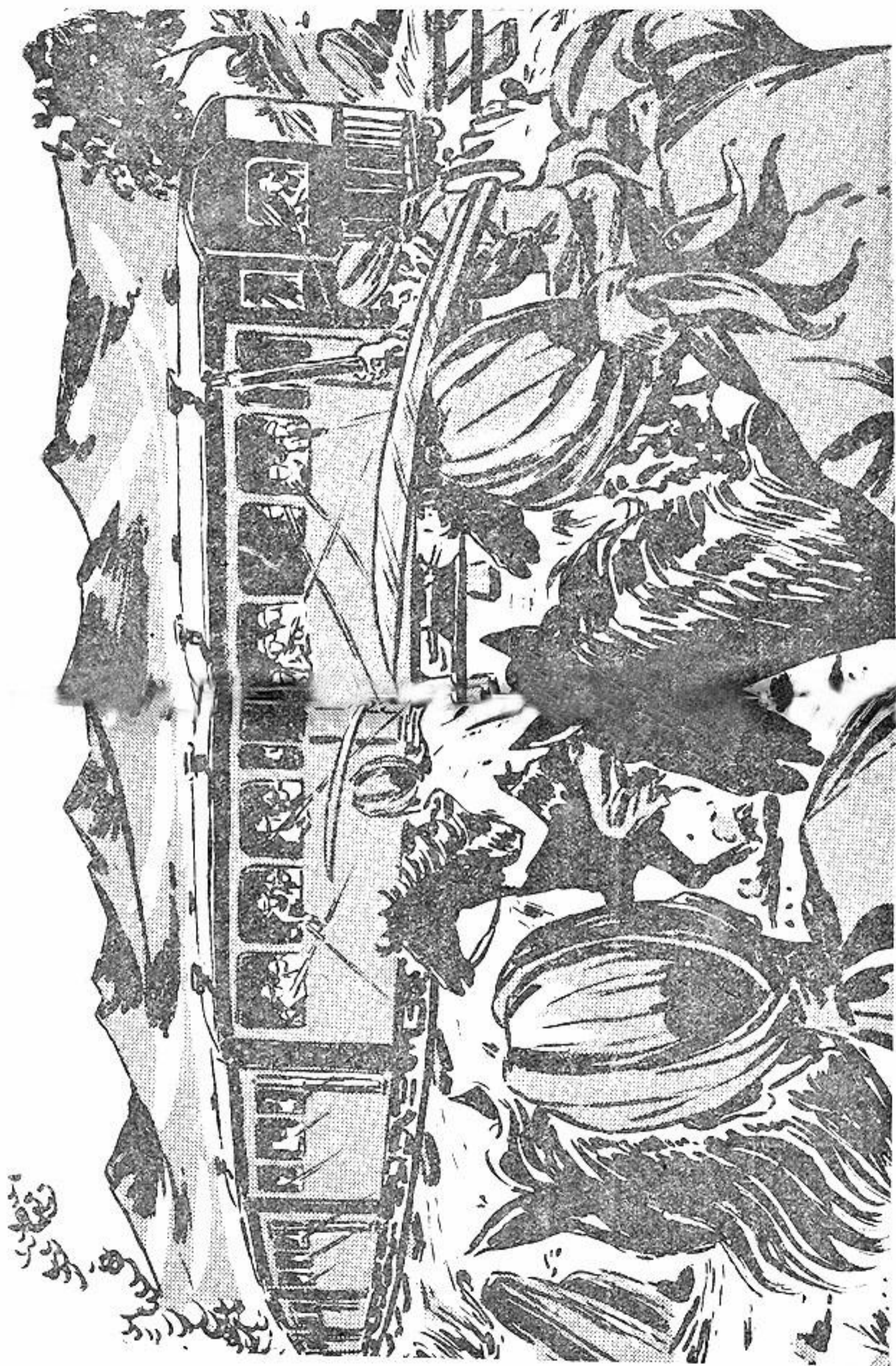
Καί, μπροστά τὸ παιδί πίσω ὁ ἀγουροξυπνημένος γίγαντας, βγαίνουν ἀπ' τὴ σκηνὴ καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος μιᾶς ὁμάδας ἀξιωματικῶν, πού εἶναι συγκεντρωμένοι ἔξω στὸ σκοτάδι καὶ συζητοῦν χαμηλόφωνα.

«ΠΑΡΑΔΟΘΗΤΕ!»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ τών 'Ελευθέρων 'Ινδών, ὁ ξακουστός Γκάλεμ, πού ἔχει γίνεϊ μαζί με τὸν Ταγκόρ ὁ φθβερός ἐφιάλτης τών 'Αγγλων, βρίσκεται πραγματικὰ σε πολὺ δύσκολη θέση. Ἔχει φτάσει ἀπὸ νωρὶς στὸν «Πράσινο ἄετό» με τοὺς δυὸ ὑπασπιστές του, ὅπου τὸν περιμέναν γιὰ μιὰ τελειωτικὴ σύσκεψη οἱ τοπικοὶ ἀρχηγοὶ τών ὀργανώσεων τοῦ Δελχί. Ἀπόψε εἶναι νὰ παρθῆ ἡ τελειωτικὴ ἀπόφασι. Θὰ καθορισθοῦν ὅλες οἱ λεπτομέρειες καὶ ἡ ἀκριβὴς ὥρα τῆς ἐξεγέρσεως. Οἱ ἐκδηλώσεις θ' ἀρχίσουν ἀ-

πὸ πέντε διαφορετικὰ σημεῖα τῆς πρωτεύουσας ταυτόχρονα σὲ τρόπο πού νὰ αἰφνιδιαστοῦν οἱ 'Αγγλοὶ καὶ ν' ἀναγκαστοῦν νὰ σκορπίσουν τὶς δυνάμεις τους. Τὴν ἴδια ὥρα, αὐτὸς με τοὺς ἀφροβους καὶ γερὰ ὀπλισμένους «'Ελεύθερους 'Ινδούς του» θὰ πραγματοποιηθῆ μιὰ ἡρωϊκὴ ἐξόρμησι ἀπὸ τὸ δάσος με τὰ μπαμποῦ καὶ θὰ μπηῆ στὸ Δελχί γιὰ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ συστάδην πιὰ τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη. Δεν μένουν λοιπὸν παρὰ ἐλάχιστὰ πράγματα νὰ καθορισθοῦν ἀκόμα καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἀκριβὴ ὥρα. Αὐτὸ θὰ παίξῃ πρωταρχικὸ ρόλο στὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπαναστάσεως.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, μερικὲς σκιὲς γλιστροῦν στὴν ταβέρνα τοῦ «Πράσινου ἄετοῦ», πού βρίσκεται στὴν παλιὰ τουρκικὴ συνοικία τῆς Ἰνδικῆς πρωτεύουσας. Ἡ συνοικία εἶναι στὴν ὄκρη τῆς πολιτείας καὶ δὲν χρειάζεται νὰ διασχίσῃ κανεὶς κεντρικοὺς δρόμους γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν «Πράσινο ἄετό». Βρίσκεται κοντὰ στὸ δημόσιον δρόμο καὶ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης ἡ διαφυγὴ θὰ εἶναι πιὸ εὔκολη. 'Ο ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, λοιπὸν, οἱ 'Ινδοὶ πατριῶτες ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα φτάνουν στὴν ταβέρνα πού διαθέτει ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸ πίσω μέρος, κατὰ ἄλλο γιὰ τὴν σύσκεψη πού πρόκειται νὰ γίνῃ. Στὴ μιὰ ἀκριβῶς, ἔχουν συγκεντρωθῆ ὅλοι καὶ ὁ Γκάλεμ με τὸ σκεπασμένο πρόσωπο ἀνάμεσα

— 'Εμπρός λεβέντες! Φωνάζει ὁ Ταγκέρ, "Ὅχι μαζί μου νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν ἀρχηγό μας.

στούς δυο ύπασπιστές του, αρχίζει νὰ μιλάη, ἐκθέτοντας σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὸ σχέδιό του, ποὺ ὅλοι τὸ βρῖσκουν πραγματικὰ θαυμάσιο. Κανείς δὲν ὑποψιάζεται ἀκόμα πὼς κάποιος προδότης, ποὺ ἦταν μέχρι χτὲς ἀνάμεσά τους, ὁ Νιότα, ἔχει προδώσει στούς Ἄγγλους αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι καὶ πὼς αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Μάξγουελ κινεῖται μὲ τοὺς ἄντρες του καὶ μιὰ ἰσχυρὴ δύναμι τὰνκς πρὸς τὸν «Πράσινο Ἀετό»! Ἀνταλλάσσουν λοιπὸν γνώμες καὶ, ζητῶντας τὸν λόγο ἀπὸ τὸν Γκάλεμ, μιλάνε ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του καὶ λένε τὶς ἀπόψεις τους.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει μὲ χλωμὸ πρόσωπο τρέμοντας ὁ ταβερνιάρης.

— Οἱ Ἑγγλέζοι!, λέει. Οἱ Ἑγγλέζοι μᾶς κυκλώσανε. Εἴμαστε χαμένοι!

Ὅλοι τινάζονται ἀπ' τὶς θέσεις καὶ ἀνάμεσά τους δημιουργεῖται κάποιος πανικός. Ὁ Γκάλεμ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του ξαναφέρνει τὴν ἡσυχία.

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, λέει μὲ ἐπίσημο τρόπο, πρέπει νὰ μὴ χάσουμε τὴν ψυχραιμία μας. Ἄν χρειαστῆ νὰ πολεμήσουμε, θὰ πολεμήσουμε. Κι' ἂν χρειαστῆ νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Ἰνδιῶν, θὰ πεθάνουμε... Ἀλλῶστε, ὅλοι τὸ ξέρουμε πὼς ὁ ἀγῶνας μας εἶναι δύσκολος καὶ θέλει θυσιές. Σβύστε τὸ φῶς!

Κάποιος σβύνει τὸ φῶς καὶ

γίνεται σκοτάδι. Τότε ὁ Γκάλεμ πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρο μὲ προφυλάξεις. Ἀπὸ τὶς γρίλλιες ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἔξω. Μέσα στὴ νύχτα διακρίνει σκιὲς ποὺ κινουῦνται. Ἀπ' τὶς στολές τους κι' ἀπὸ τ' αὐτόματα ποὺ κρατάνε στὰ χέρια τους καταλαβαίνει πὼς εἶναι Ἄγγλοι. Τὸ βλέμμα του ἀτάραχο καὶ γαλήνιο διαγράφει ἓνα τόξο στὰ γύρω.

— Εἴμαστε πραγματικὰ κυκλωμένοι, λέει. Δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία πὼς μᾶς προδόσανε. Ἀλλὰ θὰ χτυπηθούμε μὲ τοὺς Ἑγγλέζους. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ μᾶς πιάσουνε ζωντανούς. Στερεώστε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα καὶ τοποθετήστε πίσω τους ὅσα μπορεῖτε περισσότερα ἐμπόδια.

Ὑστερα γυρίζει στὸν ἓνα ἀπ' τοὺς ὑπασπιστές του καὶ τοῦ δίνει τὸ γράμμα ποὺ ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ τὸν Ταγκόρ. Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀρχηγό του, ἀναγκάζεται στὸ τέλος νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴ διαταγὴ του. Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

— Θέλω νὰ κάνῃς τ' ἀδύνατα δυνατά, τοῦ λέει, νὰ φτάσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν Ταγκόρ. Καλὴ τύχη...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν κυκλωμένη ταβέρνα τὸ μεγάφωνο τῶν Ἀγγλων.

— Ἐδῶ, λοχαγὸς Μάξγουελ, λέει ἡ φωνή. Γκάλεμ, ξέρουμε πὼς βρῖσκεσαι μαζί μὲ

ἄλλους συνωμότες στήν ταβέρνα. Εἴσαστε κυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ. Παραδοθῆτε!... Σᾶς δίνω διορία ἐνὸς λεπτοῦ! Ὑστερα, θὰ διατάξω πῦρ.

Τὰ μάτια τοῦ Γκάλεμ κάτω ἀπὸ τὶς δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ του ἀστράφτουν σὰν δυὸ γυαλιστερές λεπίδες ἀπὸ ἀτσάλι καὶ κάνουν μιὰ βόλτα σ' ὅλα τὰ πρόσωπα.

— Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ φύγη!, λέει. Κανέναν δὲν κρατῶ διὰ τῆς βίας ἐδῶ μέσα. Ὅσοι μείνουμε πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι πῶς θὰ πεθά-νουμε.

Κανείς δὲν κινεῖται. Σ' ὄλων τὰ πρόσωπα εἶναι χαραγμένη ἡ ἀπόφασι γιὰ τὴ μεγάλη θυσία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ!, λέει μὲ φωνὴ πού δείχνει τὴ βαθεῖα συγκίνησί του.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΧΗ

ΤΟ ΕΝΑ λεπτό ὅμως περνάει σύντομα καὶ ὁ λοχαγὸς Μάξγουελ, νευρισμένος γιὰ τὴν διέκοψε τὴν κούρα τῆς... μύτης του καὶ βιαστικὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ γίνη... ἔνδοξος, διατάζει τὴν ἔναρξι τῆς μάχης. Τὰ αὐτόματα τῶν Ἀγγλῶν ἀρχίζουν νὰ ξεροῦν φωτιά καὶ καφτὰ μολύβια. Ὁ «Πράσινος Ἄετός» ὅμως δὲν ἀπαντᾷ ἀκόμα.

— Θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ ζυγώσουνε πρῶτα, λέει ὁ Γκάλεμ. Εἴμαστε δέκα καὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἑκατό. Ἐμεῖς δὲν διαθέτουμε πολλὰ ὄ-

πλα. Οἱ σφαῖρες μας εἶναι μετρημένες. Αὐτοὶ ἐκτὸς ἀπὸ τ' αὐτόματα ἔχουν καὶ τὰ τάνκς. Καμμιά ἀπ' τὶς δικές μας σφαῖρες δὲν πρέπει νὰ πάη χαμένη.

Οἱ σφαῖρες τρυποῦν τὰ κλειστά παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, θρυμματίζουν τὰ τζάμια καὶ γκρεμίζουν ὀλόκερα κομμάτια ἀπὸ σοβάδες τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ μαγαζιοῦ. Ἡ ταβέρνα εἶναι χτισμένη πρὶν πολλὰ χρόνια καὶ φυσικὰ δὲν ἔχει χτιστῆ γιὰ φρούριο.

— Δὲν θ' ἀντέξῃ πολὺ!, λέει κάποιος.

— Ὅσο ἀντέξῃ!, ἀποκρίνεται κοφτὰ ὁ Γκάλεμ.

Στέκει πλάι στὸ παράθυρο μὲ τὴν ράχη κολλημένη στὸν τοῖχο, καὶ κάθε τόσο ρίχνει ματιὰς πρὸς τὰ ἔξω. Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ πίσω ἀπ' τ' ἄλλα παράθυρα στέκουν οἱ ἄλλοι, περιμένοντας διαταγὴ ν' ἀρχίσουν τὸ ντούφεκίδι. Τώρα οἱ Ἀγγλοὶ, βλέποντας πῶς δὲν παίρνουν ἀπάντησι, πιστεύουν, ὅτι οἱ περικυκλωμένοι δὲν ἔχουν ὄπλα. Πυροβολοῦν καὶ προχωροῦν κι' ὅλο ζυγώνουν περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς μεριὰς τὸν «Πράσινο Ἄετό». Ξαφνικά, τὸ αὐτόματο πού κρατᾷ στὰ χέρια του ὁ Γκάλεμ ἀρχίζει νὰ βήχη ξερά. Ἡ σκοτεινὴ κάννη του προβάλλει ἀπὸ μιὰ γρίλλια τοῦ παραθύρου καὶ ἀρχίζει νὰ στέλνῃ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες στοὺς Ἀγγλοὺς.

— Τρύπησα κάμποσα πουκάμισα!, λέει χαμογελώντας. Ἐμπρὸς παιδιά. Ἀρχίστε καὶ

σείς! 'Ωραία! "Ετσι μπράβο! Μ' άρέσει τὸ ντουφεκίδι!

Οἱ πολιορκητές, ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὴν ἄγρια αὐτὴ ἀντεπίθεσι, ὑποχωροῦν ἀφήνοντας γύρω ἀπὸ τὴν ταβέρνα πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίες. Ὁ Μάξγουελ βγάζει ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα καὶ τή... μύτη του ποὺ ἐξακολουθεῖ παρ' ὅλες τὶς κομπρέσσες νὰ μοιάζει μὲ μελιτζάνα... Σφίγγει τὰ δόντια καὶ οὐρλιάζει.

— Ἀπάνω τους! Ντροπή σας! Ἀπάνω στοὺς ληστές!

Μά, ἐπειδὴ οἱ στρατιῶτες δὲν φαίνονται καθόλου πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν, δίνει διαταγὴ στὰ τάνκς ν' ἀρχίσουν τὴν ἐπίθεσι. Τὰ χαλύβδινα μηχανήρια, πραγματικά, ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται ἀογὰ στρέφοντας τὰ πυροβόλα τους πρὸς τὸν «Πράσινο Ἀετό». Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἀρχίζουν νὰ σπέρνουν τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν θάνατο. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς πατριῶτες εἶναι κιόλας νεκροί. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες τῆς ταβέρνας γίνονται κόσκινο. Οἱ τοῖχοι ἀρχίζουν νὰ καταρρέουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀγγλικὴ ἐπίθεσι εἶναι φοβερή. Οἱ σφαῖρες τῶν αὐτομάτων ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ πολιορκημένοι εἶναι παιχνιδάκια μπροστὰ στὰ βλήματα ποὺ στέλνουν τὰ τάνκς.

— Θὰ ἐπιχειρήσουμε μιὰ ἐξοδο!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια ὁ Γκάλεμ. "Ετσι κι' ἄλλοιῶς εἴμαστε καταδικασμένοι, ἂν μείνουμε σὲ τοῦτο τὸ σαράβαλο. Ἄς δοκιμάσουμε. Μερικοὶ

ἀπὸ μᾶς ἴσως καταφέρουν νὰ ξεφύγουν ζωντανοί. Ἐμπρός, παιδιά, κουράγιο!

Ἀπὸ ἓνα γκρέμισμα τοῦ τοίχου τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, οἱ σύντροφοι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν γλυστροῦν ἔξω ἀπὸ τὸν «Πράσινο Ἀετό», ποὺ ἔχει μεταβληθῆ σὲ ἐρείπιο. Σέρνοντας τὴν κοιλιὰ τους στὸ χῶμα μερικοὶ καταφέρνουν νὰ χαθοῦν τρέχοντας στὸ σκοτάδι. Ἄλλοι μένουν στὸν τόπο νεκροί. Ὁ Γκάλεμ βγαίνει τελευταῖος. Μὲ τὶς λιγοστὲς σφαῖρες, ποὺ ἀπομένουν στὸ ὄπλο του, θὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Γλυστράει πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ περιμένει. Εἶναι βέβαιος πὼς ἐδῶ ποὺ βρίσκεται δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἐνὸς προβολέα πέφτει ἀπάνω του... τὸν εἶδαν!

— Εἶναι ὁ Γκαλέμ!, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο. Προσοχὴ μὴ διαφύγη! Μοῦ χρειάζεται ζωντανός!

Ὁ Γκάλεμ ἀφήνει τὸ θάμνο καὶ τινάζεται ὀρθός. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν γύρω του σὰ σφήκες. Μὰ δὲν τὸν ἀγγίζουν. Δημιουργοῦν ἓνα φράγμα πυρός. Ἐνα ἀδιαπέραστο τεῖχος καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ξεφύγη. Κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν ἓνα ἀγρίμι ποὺ ἔχει πέσει σὲ δόκανο.

— Ὁχι. Δὲν θὰ μὲ πιάσετε ζωντανό!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ πιέζει

τήν σκανδάλη του αὐτομάτου του καὶ στέλνει μιὰ ριπή στὸν προβολέα ποὺ τὸν τυφλώνει. Ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἀπὸ τζάμια ποὺ σπάνε καὶ γίνεται σκοτάδι. Δημιουργεῖται κάποια σύγχυσι ἀνάμεσα στοὺς Ἄγγλους. Αὐτὸ εἶναι μιὰ εὐκαιρία. Μ' ἓνα πήδημα, κραυγάζοντας ἄγρια, τινάζεται πρὸς τὸ μέρος ἐνὸς χαντακιοῦ ποὺ βρίσκεται μερικὰ μέτρα ἀριστερά του. Πέφτει, μὰ ἀμέσως ἀνασηκώνεται. Τώρα εἶναι κάπως καλύτερα προφυλαγμένος. Τὸ αὐτόματό του ἀρχίζει πάλι νὰ βγάζει πύρνες γλῶσσες καὶ θερίζει ὅσους θέλουν νὰ τὸν ζυγώσουν. Μερικοὶ πέφτουν στὸ χῶμα μὲ βογγητά. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ποὺ ἔρχονται πίσω τους δὲν σταματοῦν. Εἶναι σὰν μιὰ ἀνθρωποθάλασσα ποὺ δὲν ἔχει τελειωμό. Ὅλοι αὐτοὶ πυροβολοῦν, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἡ ἐντολὴ εἶναι νὰ τοῦ κόψουν τὴν ὑποχώρησι καὶ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν θέλει. Καὶ οἱ σφαῖρες τοῦ ὄπλου του χτυποῦν στὸ ψαχνό...

— Παραδόσου, Γκάλεμ!, τοῦ φωνάζει ὁ Μάξγουελ κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα τάνκ ποὺ ἔρχεται μὲ βαρὺ θόρυβο πρὸς τὸ μέρος του.

— Ποτέ!, ἀποκρίνεται αὐτός. Ἔχω ἀπόφασι νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὸ τομάρι μου!

Καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη. Μερικὰ καφτὰ μολύβια ταξιδεύουν πάλι πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἄγγλων. Μὰ ἀπότομα

νοιώθει νὰ τοῦ κόβετε ἡ ἀνάσα. Δὲν ἔχει πιά σφαῖρες. Πετᾷ τὸ ὄπλο καὶ τραβάει τὸ μακρὺ σπαθί του. Τινάζεται ὀρθὸς καὶ στέκει στὸ φρύδι τοῦ χαντακιοῦ. Μέσα στὴ νύχτα, διαγράφεται τὸ γεροδεμένο κορμί του σὰν τὸ κορμὶ ἐνὸς ἄτρωτου γίγαντα. Ζητάει τὸ θάνατο. Εἶναι φανερό πὼς ζητάει τὸ θάνατο γιατί εἶναι μιὰ τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνει. Ἀναμαλλιασμένος, μὲ σκεπασμένο τὸ πρόσωπο, μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι, μένει ἀσάλευτος, ἐνῶ οἱ σφαῖρες ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ τὸν θερίσουν νὰ τὸν κάνουν κομμάτια.

— Σταματάτε νὰ ρίχνετε!, διατάζει ὁ Μάξγουελ. Πλησιάστε τον. Δὲν ἔχει πιά ὄπλο νὰ σᾶς πυροβολήσει. Ἀφοπλίστε τον μὲ τὰ σπαθιά σας!

Εἴκοσι καὶ παραπάνω ξίφη ἀστράφτουν στὸν ἀέρα. Οἱ πυροβολισμοὶ σταματοῦν καὶ τὴν φοβερὴ χλαπαταγὴ τῆς μάχης διαδέχεται μιὰ βαρεῖα ἡσυχία...

Ὁ Γκάλεμ βλέπει τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του, μὰ δὲν σαλεύει. Τὸ βλέμμα του παρακολουθεῖ κάθε κίνησί τους. Τὸν πλησιάζουν ἀργά, μὲ κοντὰ βήματα καὶ τὰ βλέμματά τους εἶναι γεμάτα ἔχθρα. Ἔχουν σχηματίσει ἓνα τόξο γύρω του ποὺ ὅσο πάει γίνεται στενότερο καὶ θὰ κλείσῃ σίγουρα σὲ λίγο. Ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ὑποχωρήσῃ...

ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

ΓΑΦΝΙΚΑ ὁ πιὸ θαρραλέος ἀπ' ὅλους σαλτάρει μπροστά μὲ τὸ σπαθὶ προτεταμένο βγάζοντας μιὰ πολεμικὴ κραυγὴ. Ὁ Γκάλεμ τινάζει τὸ χέρι του ἀποκρούει τὸ χτύπημα καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἢ μυτερὴ λεπίδα τοῦ ξίφους του διαπερνάει τὸν ὤμο τοῦ στρατιώτη. Αὐτὸς ἀφήνει ἓνα βογγητὸ πόνου καὶ πέφτει. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν σταματοῦν. Ὁ κλοιὸς κλείνει ἀπότομα κι' οἱ λεπίδες διαγράφουν θανάσιμα τόξα γύρω ἀπὸ τὸν Γκάλεμ. Ὁ ξερὸς μεταλλικὸς ἦχος τῶν σπαθίων, ποὺ διασταυρῶνονται καὶ βροντοῦν, γεμίζει τὸν ἀέρα. Εἶναι μόνος μὲ εἴκοσι! Ἔχει ὅμως σταθερὸ χέρι. Εἶναι σβέλτος σὰν αἴλουρος στὶς κινήσεις καὶ ξέρει σὰν τοὺς ἵππότες τοῦ παληοῦ καιροῦ νὰ χεiriζεται τὸ ξίφος του. Στριφογυρνάει σὰν σβούρα καὶ πότε γέρνει πλάγια, πότε πηδάει ἔμπρός, πότε σαλτάρει πρὸς τὰ πίσω. Τὸ σπαθὶ του ἀποκρούει καὶ χτυπάει. Ἀφοπλίζει καὶ τραυματίζει. Οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν ἔχουν στὴ μέση ἰδρικοποῦν καὶ ἀγκομαχοῦν καὶ ἀφρίζουν ἀπὸ τὴ λύσσα, καθὼς βλέπουν πὼς δὲν μποροῦν νὰ τὸν βλάψουν. Ἐκεῖνος κινεῖται ἄνετα σὰν νὰ βρίσκεται σ' ἓνα σαλόνι ξιφασκίας καὶ εἶναι σίγουρο πὼς κάτι ἀπ' τὸ μαντήλι, ποὺ τὸν κρύβει, τὸ πρόσωπό του δὲν παρουσιάζει καμμιά κόπωσι, κι' ἄς ἔχει μιὰ ὥρα σχεδὸν

ποὺ παλεύει! Ὅμως ξαφνικὰ κάτι γίνεται. Καθὼς τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρός τὸ ὠπλισμένο χέρι του κι' ἀποκρούει ἓνα ὑπουλο χτύπημα, σπάει τὸ σπαθὶ του. Ἡ λεπίδα κομματιάζεται καὶ μένει ἢ λαβὴ μόνον ἀπὸ τὸ χέρι του. Εἶναι χαμένος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ στρατιῶτες βγάζοντας ἄγριες κραυγὲς ρίχνονται ἀπάνω του. Τώρα παλεύει μὲ τὶς γροθιές του ἀπεγνωσμένα. Ἀλλὰ ἡ μάχη ἔχει κριθῆ καὶ τίποτα πιά δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὰ πράγματα. Ὁ Γκάλεμ, ὁ θρυλικὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν, εἶναι αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν Ἀγγλων.

— Μπράβο, παιδιά!, φωνάζει ὁ Μάξγουελ ποὺ τρέχει κοντὰ τους τώρα ποὺ εἶναι σίγουρος ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτα. Μπράβο! Τὰ καταφέρατε μιὰ χαρά.

Ἔστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν αἰχμάλωτο, κάνει μιὰ κοροϊδευτικὴ ὑπόκλισι.

— Ἐπιτέλους, κύριε, εἰσθε φιλοξενούμενός μου. Θὰ περάσης πολὺ ὡραία στὶς ἀλυσίδες ὅσο νὰ σὲ κρεμάσουνε.

— Κέρδισες, Μάξγουελ!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια ὁ Γκάλεμ. Ἀλλὰ δὲ θὰ χαρῆς γιὰ πολὺ καιρὸ τὴ νίκη σου! Οἱ Ἰνδίες, εἴτε τὸ θέλεις εἴτε ὄχι, θὰ βροῦνε σύντομα τὴν ἐλευθερίαν τους!

Ὁ Ἀγγλος ξυνίζει τὸ μούτρο του ἀλλὰ κάνει πὼς δὲν ἀκούει.

— Ἀνέκαθεν ἤμουν περί-

έργος νὰ γνωρίσω τὴ φάτσα σου!, συνεχίζει. Θαρρῶ ὅμως πὼς τώρα ἔφτασε ἡ ὥρα. Τώρα θὰ μάθουμε ἐπιτέλους ποιὸς εἶσαι!

Καί, καθὼς δέκα στρατιῶτες κρατοῦν ἀκίνητο τὸν Γκάλεμ, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τραβάει ἀπότομα τὸ μαντῆλι ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπό του. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἀφήνει μιὰ κραυγὴ καὶ τὸ κοροϊδευτικὸ χαμόγελο στῶνει καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἕναν ἀπερίγραπτο τρομο σὰν νὰ ἔβλεπε ἕνα φάντασμα.

— Σκεπάστε τὸ πρόσωπό του!, φωνάζει μὲ φρίκη. Δόστε του τὸ μαντῆλι νὰ σκεπάσῃ τὸ μούτρο του. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὀλέπω νὰ μὲ κυττάζει ἔτσι...

Οἱ στρατιῶτες δίνουν στὸ Γκάλεμ τὸ μαντῆλι κι' ἐκεῖνος ξανασκεπάζει τὸ πρόσωπό του.

— Δὲν φταίω ἐγώ, Μάξγουελ, λέει ἀργὰ καὶ μ' ἕναν τρόπο ἐπίσημο, ἂν ἐσὺ εἶσαι περίεργος. Τὸ λάθος εἶναι δικό σου! Ἐσὺ μόνος σου ξεσκέπασες τὸ πρόσωπό μου!

ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΟΥ ΓΚΑΛΕΜ

 ΟΥΟ καβαλλάρηδες, ἕνας γιγαντόσωμος ἄντρας κι' ἕνα παιδί, φτάνουν τὰ ξημερώματα στὸ Δελχί. Τὰ ρούχα τους εἶναι σκονισμένα ἀπὸ τὴ μακρυνὴ πορεία, ποὺ ἔκαναν καλπάζοντας, καὶ τὰ πρόσωπά τους χλωμὰ ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ τὴν ἀγωνία. Ἀποφεύγουν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καί, διασχί-

ζοντας τὰ στενοσόκακα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς πόλεως, φτάνουν ἔξω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ σπίτι. Ξεπεζεύουν καὶ χτυποῦν συνθηματικὰ τὴν πόρτα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο κάποιος ἀνοίγει καὶ δυὸ φοβισμένα μάτια καρφώνονται ἀπάνω τους.

— Μὴν τρέμεις Σακακιάμι!, λέει τὸ παιδί. Φίλοι εἴμαστε!

— Περάστε μέσα; ἀποκρίνεται ὁ ἀγουροξυπνημένος ἄνθρωπος ποὺ τοὺς ἀναγνωρίζει.

Ὁ Ταγκόρ καὶ ὁ Μαλαμπάρ —γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ὅπως θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης— μπαίνουν μέσα στὸ σπίτι καὶ ὁ Σακακιάμι τοὺς ὀδηγεῖ σ' ἕνα χαμηλοτάβανο δωμάτιο ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

— Ἐχεις τίποτα καινούργιο; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Τὰ καινούργια τὰ μάθατε, ἀπαντᾷ ὁ ἄντρας. Πέντε ἀπ' τοὺς δικούς μας σκοτώθηκαν χθὲς τὸ βράδυ στὸν «Πράσινο Ἀετὸ» καὶ ὁ Γκάλεμ εἶναι αἰχμάλωτος.

— Τί ἔμαθες γιὰ τὸν Γκάλεμ; ρωτᾷ ὁ γίγαντας.

— Θὰ τὸν πάνε στὸ Λενδῖνο νὰ τὸν κρεμάσουν!, λέει μὲ ἀπελπισία ἐκεῖνος.

— Ἄκου, Σακακιάμι, λέει ὁ Ταγκόρ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσω μὲ τὸν Γκάλεμ πρὶν τὸν πάρουν ἀπ' τὸ Δελχί.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ μάτια του.

— Να δῆς τὸν Γκάλεμ; Αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο! Πῶς τὸ σκέφτηκες ἓνα τέτοιο πράγμα; Τὸν ἔχουν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μπουντρούμια τοῦ διοικητηρίου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἀφήνουν νηστικό, λέει τὸ παιδί.

— Ὅχι βέβαια.

— Λοιπὸν ἄκου τὸ σχέδιό μου, Σακακιάμι. Ἐσὺ εἶσαι ὁ μάγειρος τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν κρατουμένων τοῦ Διοικητηρίου. Ἐχεις κάποιον πού σε βοηθάει. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί.

— Λοιπὸν αὐτὸς ὁ ὑπάλληλός σου θ' ἀρρωστήσῃ σήμερα. Στὴ θέσι του θὰ πάρῃς ἐμένα. Εἶσαι ἀπ' τοὺς κα-

λοὺς πατριῶτες, Σακακιάμι, καὶ δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῆς.

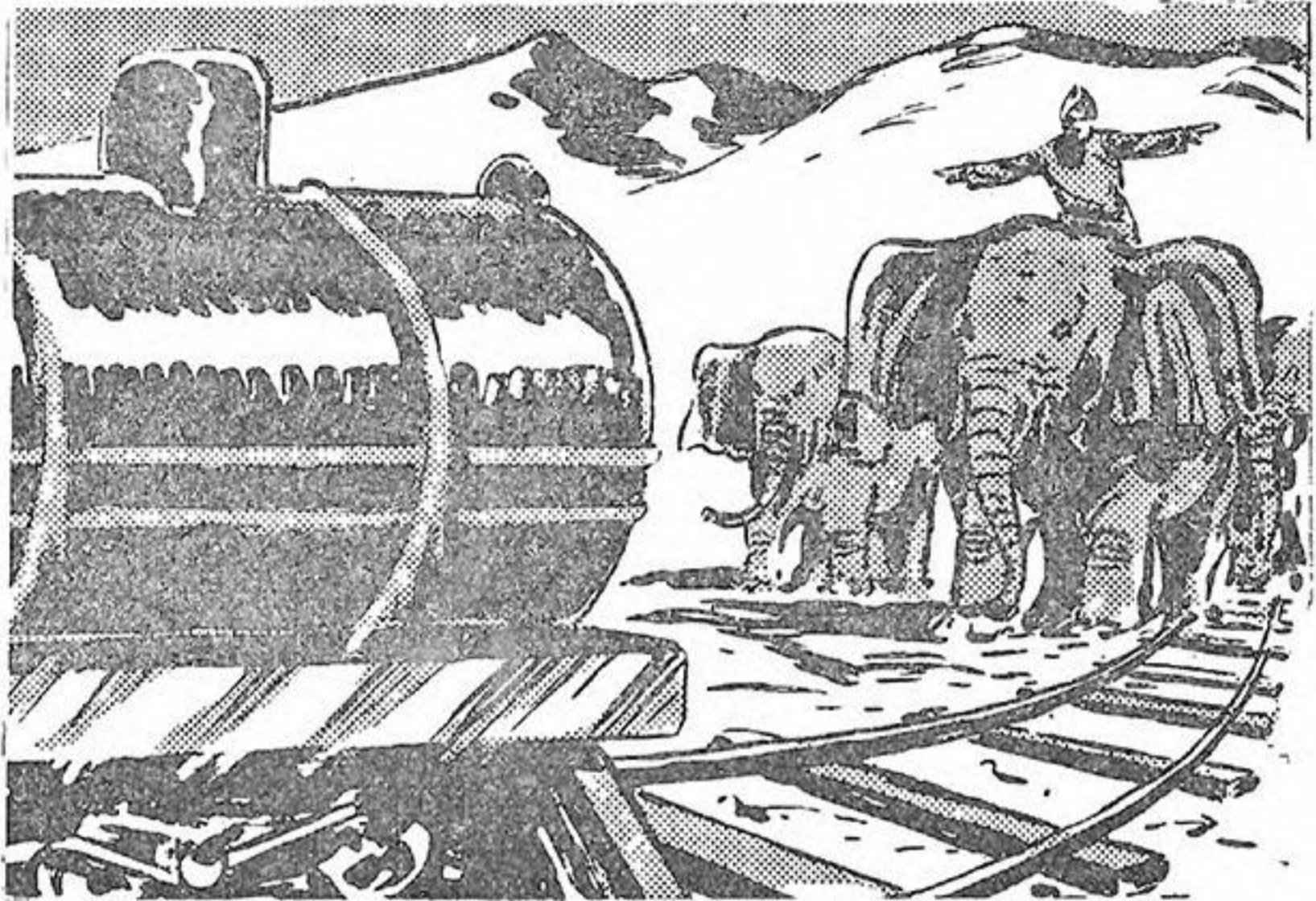
— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνῃς; ρωτᾷ αὐτὸς μὲ ἀπορία.

— Θέλω νὰ πῶ δυὸ λέξεις στὸν Γκάλεμ. Πρέπει νὰ μιλήσω προσωπικὰ μαζί του. Δὲν σοῦ κρύβω πῶς ἔχουμε ἀποφασίσει νὰ τὸν πάρουμε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους μὲ κάθε θυσία. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν κάνω ἐνήμερο τοῦ σχεδίου. Θὰ μὲ πάρῃς λοιπὸν μαζί σου κι' ὕστερα θὰ βρῆς ἓναν τρόπο νὰ μὲ στείλῃς εἴτε μὲ φαγητό, εἴτε μὲ τίποτα ἄλλο στὸ κελλί του.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ τρέλλα!, διαμαρτύρεται ὁ Σακακιάμι. Ἄν σε ἀναγνωρίσουνε, Ταγκόρ, εἶσαι χαμένος. Γιὰ τὴ δική μου ζωὴ δὲν μὲ νοιά-

Ὁ Γκάλεμ αἰχμάλωτος τῶν Ἄγγλων ἐπιβιβάζεται ἰ στὸ τραῖνο πού θὰ τὸν μεταφέρει στὴν Καλκούτα...

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Μαλαμπάρ καβάλα στὸν Νουραντίν τὸν ἐλέφαντα ὁρμάει ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν ἐλεφάντων καὶ σταματάει τὸ τραῖνο.

ζει. Ἄλλὰ ἡ δική σου ζωὴ εἶναι πολύτιμη.

— Μὴ φοβάσαι, μάγεια!, ἐπεμβαίνει ὁ Μαλαμπάρ. Ὁ μικρὸς εἶναι ἀτσίδα! Ἔχει τὸ λόγο του γιὰ νὰ ἐπιμένῃ.

Ὁ Σακακιάμι ἔχει ἀνόμη μερικὲς ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑποχωρεῖ καὶ λίγο ἀργότερα, στὶς ὀκτῶ τὸ πρωῖ, πηγαίνει ὅπως κάθε μέρα στὸ Διοικητήριο ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του στὸ μαγειρεῖο. Μαζί του εἶναι κι' ὁ Ταγκόρ. Φοράει μιὰ σκούρα πρόστυχη ρόμπα, ἓνα ψηλὸ κόκκινο φέσι κι' ἔχει βάψει κατάμαυρα τὰ μούτρα του. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισι τοῦ

ἀραπάκου τὸ θρυλικὸ παιδί. Οἱ στρατιῶτες μονάχα πρὸς τὸν βλέπουν παραξενεύονται.

— Ἀρρώστησε ὁ βοηθός μου, λέει χαμογελῶντας ὁ Σακακιάμι, καὶ πήρα τοῦτεν τὸν ἀραπάκο νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴν κουζίνα σήμερα.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι εἶναι κι' οἱ δυὸ ἀτελεισμένοι. Δὲν ἔχει βρεθῆ εὐκαιρία νὰ πλησιάσῃ ὁ Ταγκόρ τὸ κελὶ τοῦ Γκάλεμ. Τὸ μεσημέρι ὅμως ὅλα γίνονται εὐκόλα. Ἕνας στρατιώτης τῆς φρουρᾶς μπαίνει στὸ μαγειρεῖο.

— Ἄκου, Σακακιάμι, τοῦ λέει. Ὁ ταγματάρχης σου παραγγέλλει νὰ στείλῃς φανητὸ σ' αὐτὸν τὸν ληστὴ ποὺ ἔχου

με στο υπόγειο; τὸν Γκάλεμ.

Ὁ Ταγκόρ, καθὼς ἀκούει νὰ μιλοῦν ἔτσι γιὰ τὸν μεγάλο του φίλο, νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ φουντώνη καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του. Μὰ κρατιέται, γιὰτὶ δὲν ἤρθε ἐδῶ μέσα νὰ κάνη τὸν παλληκαρά. Ὄταν φεύγει ὁ στρατιώτης, τὸ παιδί καὶ ὁ μάγειρος ἀνταλλάσσουν ἓνα βλέμμα συνεννοήσεως. Ἐντάξει. Ὅλα ἔρχονται βολικά.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἀραπάκος Ταγκόρ κρατῶντας μιὰ στρατιωτικὴν καραβάναν στὰ χέρια κατεβαίνει στοῦ υπόγειο, ὅπου εἶναι τὸ κρατητήριο μὲ τὸν Γκάλεμ. Ὁ σκπὸς ποὺ πηγαινοέρχεται στοῦ διάδρομο εἰδοποιεῖ τὸ δεσμοφύλακα καὶ ὁ δεσμοφύλακας, ποὺ ἔχει δὴ ἀπ' τὸ πρωῖ τὸ παιδί στὴν κουζίνα μαζί μὲ τὸν Σακακιάμι, δὲν φέρνει ἀντίρρηση. Εἶναι μάλιστα πολὺ βιαστικός, γιὰτὶ παίζει μὲ ἄλλους στρατιῶτες χαρτιά στὸ γραφεῖο του καὶ πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ. Ξεκλειδώνει τὴν πόρτα καὶ ἀνοίγει.

— Θὰ καθήσῃς καὶ σὺ παρέα μαζί του ἀράπη, λέει στὸν Ταγκόρ. Ὅσο νὰ τελειώσῃ τὸ φαί του θὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα. Ὄταν τελειώσῃ μὲ φωνάζῃς καὶ σοῦ ἀνοίγω.

Τὸ παιδί μπαίνει θαρραλέα στὸ κελὶ καὶ ὅταν κλείνει πίσω του ἡ βαρεῖα πόρτα αἰσθάνεται ἓνα σύγκρουσιν νὰ τὸν κυριεύει. Μέσα στὸ μισοσκοτάδιο, σὲ μιὰ γωνιά, μὲ βαρεῖες ἀλυσίδες στὰ πόδια, βλέπει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἐλευ-

θέρων Ἰνδῶν. Ὁ ὑπερήφανος Γκάλεμ μοιάζει μ' ἓναν ἀετὸ ποὺ τοῦ τσάκισαν τὰ φτερά.

ΤΟ ΑΡΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ

ΚΑΝΕΙΣ δὲν ἔμαθε τί ἀκριβῶς εἶπαν ὁ Ταγκόρ καὶ ὁ Γκάλεμ. Τὸ γεγονός εἶναι μονάχα ὅτι τὸ παιδί, βγαίνοντας ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ κελὶ τοῦ φυλακισμένου, ἔχει μιὰ παρόξενη λάμψη στὰ μάτια. Ἀνεβαίνει στὴν κουζίνα ἀποχαιρετᾷ καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Σακακιάμι καὶ πηγαίνει ν' ἀνταμύσῃ τὸν Μαλαμπάρ. Ἐχουν ὀρίσει συνάντησι σ' ἓνα φιλικὸ καπηλειό, γιὰτὶ, πρὶν φύγουν ἀπ' τὸ Δελχί, ἔχουν καὶ κάτι ἄλλο νὰ κάνουν ἀκόμα. Πρέπει νὰ ξοφλίσουν κάποιον λογαριασμό.

Καθὼς βαδίζει λοιπὸν βιαστικὸς ὁ Ταγκόρ, μὲ σκυφτὸ κεφάλι, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, ἀκούει κάποιον δίπλα του νὰ τοῦ μιλάει.

—Γιὰ ἔλα ἐδῶ ἐσύ, ἀράπη!, τοῦ λέει. Θαρρῶ πῶς κάποιον μοῦ θυμίζεις.

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τὰ μάτια καὶ βλέπει μπροστά του τὸν Μάξγουελ. Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του εἶναι καρφωμένο ἀπάνω στὸ βαμμένο πρόσωπό του καὶ τὸν κυττάζει μὲ ὑποψία. Ὁ Ταγκόρ προσποιεῖται τὸν ἀδιάφορο. Σήμερα δὲν πρέπει νὰ κάνη τὸν παλληκαρά. Εἶναι κοίσιμες οἱ ὥρες καὶ κάθε στιγμή ποὺ νάνεται εἶναι πολύτιμη. Κοντοστεκεται λίγο, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ἓνα

«λόθος κάνετε, κύριε» κι' έτσι μάζεται να απομακρυνθῆ. Μὰ ὁ Ἄγγλος μ' ἓνα βῆμα βρίσκεται κοντά του καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν ὦμο. Μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τοῦ χαιδεύει τὸ πρόσωπο καὶ κυττάζει τὴν παλάμη του. Ἡμαῦρη μπογιὰ ἔχει ἀφήσει τὰ ἴχνη της ἀπάνω στὰ δάχτυλά του.

— Χμ! Καλὰ τὸ κατάλαβα πὼς ἔχεις μπογιατισμένα τὰ μούτρα σου!, γρυλλίζει. Ἔλα μαζί μου! Ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν εἶσαι ὁ Ταγκόρ!

Καί, καθὼς μιλάει, φουχτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ περιστρόφου του καὶ ἡ σκοτεινὴ κάννη στρέφεται κατ' εὐθείαν στὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ.

— Ἐμπρός, βρωμοέλληνα! διατάζει.

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ ὅμως εἶναι πολὺ βιαστικὸ. Γλυστράει πλάγια, φουχτιάζει τὸ ὦπλισμένο χέρι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ καταφέρνει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ Μάξγουελ. Ὁ λοχαγὸς πιέζει τὴν σκανδάλη, ἀλλὰ ἡ σφαῖρα πάει στὰ σύννεφα. Μιὰ δεύτερη γροθιά στέλνει τὸν Ἄγγλο στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Τὸ κεφάλι του βροντάει σὰν τούμπανο, μὰ δὲν πέφτει. Ἐτοιμάζεται πάλι νὰ ἐπιτεθῆ. Ὁ Ταγκόρ ὀρμάει σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω του τοῦ παίρνει τὸ πιστόλι καὶ οἱ γροθιές του τώρα πέφτουν σὰν χτυπήματα ἀπὸ ἓνα ἠλεκτρικὸ σφυρὶ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του.

— Τὸ ἔχω πῆ πὼς δὲν θέλω νὰ μὲ λές βρωμοέλληνα!, τοῦ λέει τὸ παιδί. Νὰ λοιπὸν γιὰ νὰ καταλάβῃς!

Γύρω ἀπ' τὸ παιδὶ καὶ τὸν Μάξγουελ, πού... τρώει τῆς χρονιάς του, ἔχει σχηματισθῆ ἓνας κύκλος ἀπὸ περιέργους, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι αὐτὸ τὸ ἄγριο ξυλοκόπημα. Κανεὶς πιά δὲν χωνεύει τοὺς Ἄγγλους σ' αὐτὸ τὸν τόπο καὶ ὅλοι εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ἀραπάκου καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν.

— Δόσε του κι' ἄλλες, μικρέ!

Ἄλλὰ ὁ Ταγκόρ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λόγια. Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τὸ μούτρο τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔχει γίνῃ ἀγνώριστο καὶ δὲν χρειάζεται ἄλλη περιποίησι! Τὸν ἀφήνει καὶ διασχίζοντας τὸ πλῆθος τρυπώνει σὲ μιὰ πάροδο καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Καὶ εἶναι καιρὸς, γιὰτὶ δυὸ λεπτὰ ἀργότερα μιὰ περίπολος μ' ἓναν λοχία ἐπὶ κεφαλῆς, ποὺ βλέπει τὴ συγκέντρωσι τοῦ κόσμου, σπεύδει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Οἱ περίεργοι σκορπίζουν καὶ μένει ξαπλωμένος στὸ πεζοδρόμιο ὁ Μάξγουελ.

Ὁ λοχίας, ποὺ τὸν βλέπει σ' αὐτὰ τὰ χάλια, σκύβει κοντά του καὶ τὸν ἀνασηκώνει.

— Πάλι ἀπὸ τὸ ἄλογο ἔπεσες, κύριε λοχαγέ; ρωτᾷ καὶ δαγκώνει τὰ χεῖλια του γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Ἄφησε τὶς πολλὲς κουβέντες, λοχία!, γκρινιάζει ὁ Μάξγουελ. Ἄφησε τὶς κου-

βέντες καὶ πήγαινέ με γρήγορα σπίτι. Ἀπόψε ἔχεις ὑπηρεσία κοντά μου... Ἐὰ μοῦ βάζεις συνέχεια κομπρέσες, γιατί νομίζω πὼς χάλασε πάλι λίγο ἡ μύτη μου...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Ο ΜΑΛΑΜΠΑΡ περιμένει στὴν ἐξώπορτα. Ὁ Ταγκὸρ ποὺ ἔχει πλυθῆ τώρα κι' ἔχει ξανάπαρει τὴν κανονικὴ του ἐμφάνισι, γλυστράει μέσα στὴν αὐλὴ καὶ ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ μαρμαρίνη σκάλα. Σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ περνάει στὸ χῶλ. Στέκει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος καὶ ἀφουγκράζεται. Ἐνας περίεργος θόρυβος ἔρχεται ἀπὸ κάποιο δωμάτιο. Εἶναι σὰν νὰ μετροῦν βιαστικὰ χρυσᾶ νομίσματα. Ἐνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Ἐδῶ εἶναι λοιπόν. Προχωρεῖ ἀθόρυβα πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του. Naί, δὲν ἔχει γελαστεῖ. Τώρα ἀκούει πιὸ καθαρά. Κάποιος βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Φουχτιάζει τὸ πόμολο τὸ γυρίζει ἀπότομα, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μένει ἀσάλευτος στὸ κατῶφλι μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἐκεῖνος ποὺ βρῆσκειται μέσα στὴν κάμαρα κάθεται μπροστὰ σ' ἓνα γραφεῖο κι' ἀνασηκώνει ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι. Καθὼς βλέπει τὸ Ἑλληνόπουλο, χάνει τὸ χρῶμα του, γίνεται κίτρινος καὶ τὰ μάτια του ἀνοιγοκλείνουν τρομαγμένα.

— Ὁ Ταγκὸρ!, λέει μὲ πνιχτὴ φωνή. Ὁ Ταγκὸρ!

— Naί. Νιούτα! Ἐγὼ ὁ Ταγκὸρ εἶμαι!, λέει τὸ παιδὶ καὶ χαμογελάει. Δὲν μὲ περίμενες τόσο σύντομα βέβαια. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἡ φωνὴ του εἶναι γεμάτη ἀπειλὴ καὶ ὁ Νιούτα καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἀστειεύεται. Τραβάει τὸ χέρι ἀπ' τὸ συρτάρι.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέει, γιατί ἦρθες μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, Ταγκὸρ, νὰ μοῦ κάνεις ἐπίσκεψι;

Τὸ παιδὶ κλείνει πίσω του τὴν πόρτα καὶ προχωρεῖ μερικὰ βήματα.

— Ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω, Νιούτα, γιατί πρόδοσες τὸν Γκάλεμ καὶ πόσα πληρώθηκες. Γι' αὐτὸ ἦρθα.

Ὁ κατάσκοπος γίνεται περισσότερο χλωμός.

— Σοῦ ὀρκίζομαι!, ψελλίζει. Κάποιο λάθος βέβαια συμβαίνει. Δὲν μπορεῖ νὰ μιλάς σοβαρά. Κάποιος μὲ συκοφάντησε.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ χρυσᾶ νομίσματα ποὺ βρίσκονται ἀπάνω στὸ τραπέζι.

— Στοιχηματίζω πὼς αὐτὰ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔχεις μπροστὰ σου εἶναι δέκα χιλιάδες ρούπιες. Τόσα εἶχαν ἐπικηρῖξει τὸν Γκάλεμ οἱ Ἑγγλέζοι. Πῆγες λοιπὸν καὶ εἴσπραξες τὴν ἀμοιβὴ καὶ τώρα μετᾶς τὰ λεπτὰ μὴ σὲ γελάσανε. Ξέρεις ὅτι λογαριάζουν νὰ κρεμάσουν τὸν Γκάλεμ οἱ φίλοι σου;

— Ὁχι! Ὁχι! Μὴ μὲ σκο

τώσης Ταγκόρ!, παρακαλάει. Ναι. Είναι δέκα χιλιάδες ρούπιες αυτά τα λεφτά. Πάρτα. Σου τα χαρίζω. Μά μη με σκοτώσης!

— Ούτε να σε φτύσω δεν είσαι άξιος!, μουγγρίζει το παιδί και τον κυτάζει με περιφρόνησι. Δεν θα σε σκοτώσω, Νιούτα. Θα σκοτωθής όμως έσυ με τα ίδια σου τα χέρια. Θ' αυτοκτονήσης... Πάρε το πιστόλι που έχεις στο συρτάρι σου και στήριξε την κάννη στον κρόταφό σου. Πίεσε τη σκανδάλη και όλα θα τελειώσουν.

— Μά ακουσε με, σε παρακαλώ, Ταγκόρ.

— Είμαι πολύ βιαστικός Νιούτα!, λέει ο Ταγκόρ. Έμπρός να τελειώνουμε! Ο Νιούτα υπακούει. Παίρνει το πιστόλι και τρέμοντας το φέρνει κοντά στον κρόταφό του. Μά ξαφνικά το χέρι του παύει να τρέμει και με μια σβέλτη κίνησι γυρίζει το πιστόλι του προς το μέρος του Ταγκόρ και πυροβολεί. Το παιδί τινάζεται πλάγια και δυο σφαίρες τρυπάνε τον τοίχο. Την άμέσως επομένη στιγμή το όπλο του Ταγκόρ με μιαν ασύλληπτη ταχύτητα δίνει την απάντησι. Τρία καφτά μολύβια τσακίζουν το κρανίο του Νιούτα και ο προδότης γκρεμίζεται από το κάθισμα βογγώντας.

— Αυτή ήταν η τελευταία σου άτιμία, γρυλλίζει το παιδί. Δεν θα μπορέσης να προδώσης άλλους...

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα, στις δέκα το πρωί, οι Άγγλοι με ισχυρή συνοδεία επιβιβάζουν τον Γκάλεμ στον σιδηρόδρομο, που φεύγει για την Καλκούτα. Από εκεί μ' ένα πολεμικό θα μεταφερθή στο Λονδίνο, όπου θα γίνη ή δίκη του.

Την ίδια μέρα, από τα ξημερώματα, βρίσκεται σε συναγερμό το στρατόπεδο των «Ελευθέρων Ινδών» στο δάσος με τα μπαμπού. Ο Ταγκόρ διατάζει και όλοι υπακούουν τυφλά. Οι Έλευθεροί Ινδοί θα ελευθερώσουν τον αρχηγό τους. Θα επιτεθούν και θα σταματήσουν το τραίνο.

Αυτό το ξέρουν δυο άνθρωποι κι' ένας... έλέφαντας. Ο Ταγκόρ, ο Μαλαμπάρ και ο έλέφαντας Νουρεντίν.

Ο γίγαντας, που ξέρει να κουβεντιάζει με τον Νουρεντίν, του έχει πη την ιστορία και το παχύδερμο έχει καταλάβει τί ζητούν απ' αυτό. Την προηγουμένη της επιθέσεως νύχτα ο έλέφαντας, άφου τά... κοπάνισε μαζί με το Μαλαμπάρ και άδειασε με την προβοσκίδα του τρεις σκάφες κρασί, ξεκινάει έχοντας στη ράχη τον φίλο του, για το έσωτερικό της ζούγκλας.

Και ο Νουρεντίν, όταν σε λίγο φτάνουν εκεί που έχουν το λημέρι τους οι έλέφαντες, αρχίζει να ούρλιάζει άγρια, γεμίζοντας τη νύχτα με διαπεραστικά σαλπίσματα. Σε

πέντε λεπτά, μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων ακούγεται τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τῶν ἐλεφάντων. Τὰ μεγάλα παχύδερμα φτάνουν ἀγουροξυπνημένα, βγάζοντας παράξενους βρυχηθμούς.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Νουρεντὶν συνεννοήθη μὲ τοὺς φίλους του καὶ μπροστὰ αὐτὸς μὲ τὸν γίγαντα καβάλλα στὴ ράχη του καὶ πίσω τὸ ἄγριο κοπάδι παίρνουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Φτάνουν στὸ σημεῖο ποὺ πρόκειται νὰ νύνη ἢ ἐπίθεσι καὶ περιμένουν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ αἰωνόβια δέντρα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆ ὅτι ἕκατὸ καὶ παραπάνω ἐλέφαντες παραμονεύουν ἐκεῖ, περιμένοντας τὸ τραῖνο ποὺ μεταφέρει στὴν Καλκούτα σιδηροδέσμιο τὸν Γκάλεμ. Ὅπως κανεὶς ἐπίσης δὲ μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆ ὅτι ὁ στρατὸς τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν ἕκατὸ μέτρα πιὸ κεῖ, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν θρυλικὸ Ταγκόρ, παραμονεύει γιὰ τὸν ἴδιο λόγο.

Ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ ὅλοι κυττάζουν στὸ βάθος τῆς πεδιάδας ἀπὸ ὅπου πρόκειται νὰ φανῆ ὁ σιδηρόδρομος. Καί, ξαφνικά, νὰ ἕνα σιννεφάκι καπνοῦ κι' ὕστερα ἕνα σφύριγμα. Τὸ τραῖνο ἔρχεται γλιστρῶντας μὲ ταχύτητα ἕκατὸ χιλιομέτρων ἀπάνω στὶς γιαλιστερές ράγες. Ὅσο πλησιάζει ὁμως πρὸς τὸ μέρος

τοῦ λόφου ἐλαττώνει τὴν ταχύτητα.

— Ἐτοιμός, Μαλαμπάρ!, φωνάζει τὸ παιδί. Ἐμπρὸς ἄρχισε.

— Ἐντάξει, Ταγκόρ!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ κοπάδι τῶν ἐλεφάντων μὲ τὸν Μαλαμπάρ ἀπάνω στὸν Νουρεντὶν ξεκινάει πρὸς τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές. Ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀτμομηχανῆς βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὰ μεγάλα παχύδερμα ποὺ τοῦ κόβουν τὸ δρόμο, κρατάει τὸ φρένο περιμένοντας νὰ περάσουν οἱ ἐλέφαντες. Τὸ τραῖνο σταματάει. Πολλὰ κεφάλια προβάλλουν ἀπὸ τὰ παράθυρα ζητώντας νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ κεραυνοβόλα δράσι.

— Ἐμπρὸς, λεβέντες!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ἐφτασε ἡ ὥρα νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Ἀρχηγό μας. Ἐλάτε μαζί μου!

Καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, καβάλλα στὸ ἄλογό του, ὀρμάει πρὸς τὸν κάμπο καὶ πίσω του, βγάζοντας πολεμικὲς κραυγές, ἀκολουθοῦν οἱ Ἐλεύθεροι Ἰνδοί. Εἶναι μιὰ ἡρωϊκὴ ἐπέλασις, μιὰ ἐξόρμησις πρὸς τὸ θάνατο. Γιατὶ στὸ μεταξύ τὸ ἀπόσπασμα τῶν Ἀγγλων ποὺ συνοδεύει τὸν Γκάλεμ ἔχει ἀντιληφθῆ τί συμβαίνει καὶ ἕνας κατακλισμὸς ἀπὸ σφαίρες ἔρχεται νὰ τσακίσῃ τὴν ἐπίθεσι...

Τὴν μεθεπόμενη Παρασκευή, 22 Ὀκτωβρίου

(29 Ὀκτωβρίου στίς ἐπαρχίες)

Κυκλοφορεῖ ἓνα νέο ἀνάγνωσμα, πού ὅμοιό του δὲν ἔχετε ξαναδιαβάσει ποτέ!

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ

Ι Π Π Ο Τ Η Σ

“Ἐνα ἀνάγνωσμα πού θὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά κάθε παιδιοῦ καὶ θὰ γοητεύσῃ τοὺς ἀναγνώστες περιπετειῶν! Ἐνα παιδί 15 χρονῶν ξεκινάει, τὸν Μεσαίωνα, μ’ ἓνα σπαθὶ καὶ μ’ ἓνα ἄλογο, καὶ σκορπίζει τὸν τρόμο στοὺς τυράννους καὶ σ’ ἐκείνους πού βασανίζουν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους! Ἐνα παιδί, πού γίνεται ὁ προστάτης τῶν κατατρεγμένων καὶ καταπλήσσει τὸν κόσμον μὲ τὰ ὑπέροχα κατορθώματά του.

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ

Ι Π Π Ο Τ Η Σ

“Ἐνα ἀνάγνωσμα πού θὰ σᾶς ξετρελλάνῃ καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ ἀξέχαστες στιγμές!

Παρασκευή, 22 Ὀκτωβρίου

(29 Ὀκτωβρίου στίς ἐπαρχίες)

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- -Ι·ΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέικκα 22 ✦ 'Αριθ. 7 ✦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστεί-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο, τὸ τελευταῖο τεύχος τοῦ «Ταγκόρ»,
ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ

οἱ ἀγῶνες τοῦ ἥρωϊκοῦ παιδιοῦ στέφονται ἀπὸ μιὰ με-
γάλη ἐπιτυχία καὶ τελειώνει τὸ βιβλίον τοῦ «Ταγκόρ»
μὲ τρόπο εὐχάριστο καὶ ἀπροσδόκητο. Ἔτσι, μὲ τὸ
τεύχος αὐτό, ἀποκτᾶτε ἓνα ἐξαιρετο βιβλίον, ποῦ θὰ
στολίση τὴ βιβλιοθήκη σας! Σχετικὰ μὲ τὸ δέσιμο
τοῦ βιβλίου τοῦ «Ταγκόρ», τεύχη 1—8, θὰ γίνῃ σὲ
λίγο σχετικὴ ἀνακοίνωσις.

**Ἀπὸ τὴν μεθεπόμενη ἐβδομάδα,
Παρασκευὴ 22 Ὀκτωβρίου**

θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ πρῶτον τεύχος ἑνὸς νέου ἀναγνώ-
σματος, ποῦ θὰ συγκλονίσῃ καὶ θὰ ἐνθουσιάσῃ κάθε
παιδί:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Διάβασε λεπτομέρειες γιὰ τὸν «Μικρὸ Ἴππότην»
στὴ διπλανὴ σελίδα.

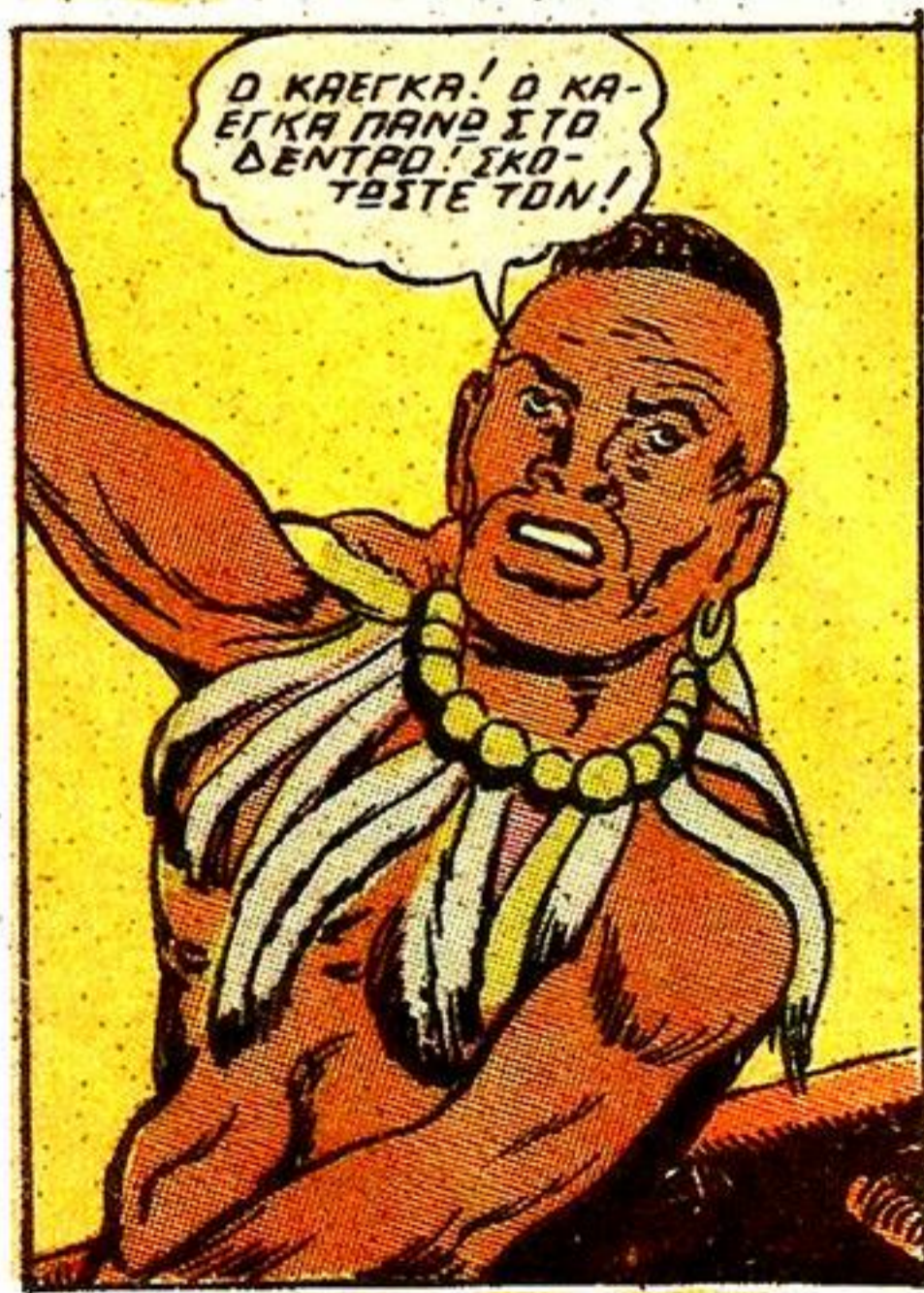

ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΑ ΔΕΥ-
ΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΟΙ ΣΚΥ-
ΛΟΙ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ
ΕΚΣΦΕΝΤΟΝΙΣΤΗΚΑΝ
ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΜΕ ΑΠΕ-
ΡΙΓΡΑΠΤΗ ΔΥΝΑΜΗ.

ΕΝ ΤΑ ΜΕΤΑΞΕΥ ΟΜΟΣ Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑ-
ΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ ΤΗΣ ΓΕΜΑΤΗ
ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ...

ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ
ΒΛΑΚΕΣ!

Ο ΚΑΕΓΚΑ! Ο ΚΑ-
ΕΓΚΑ ΠΑΝΘ ΣΤΟ
ΔΕΝΤΡΟ! ΣΚΟ-
ΤΩΣΤΕ ΤΟΝ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ